

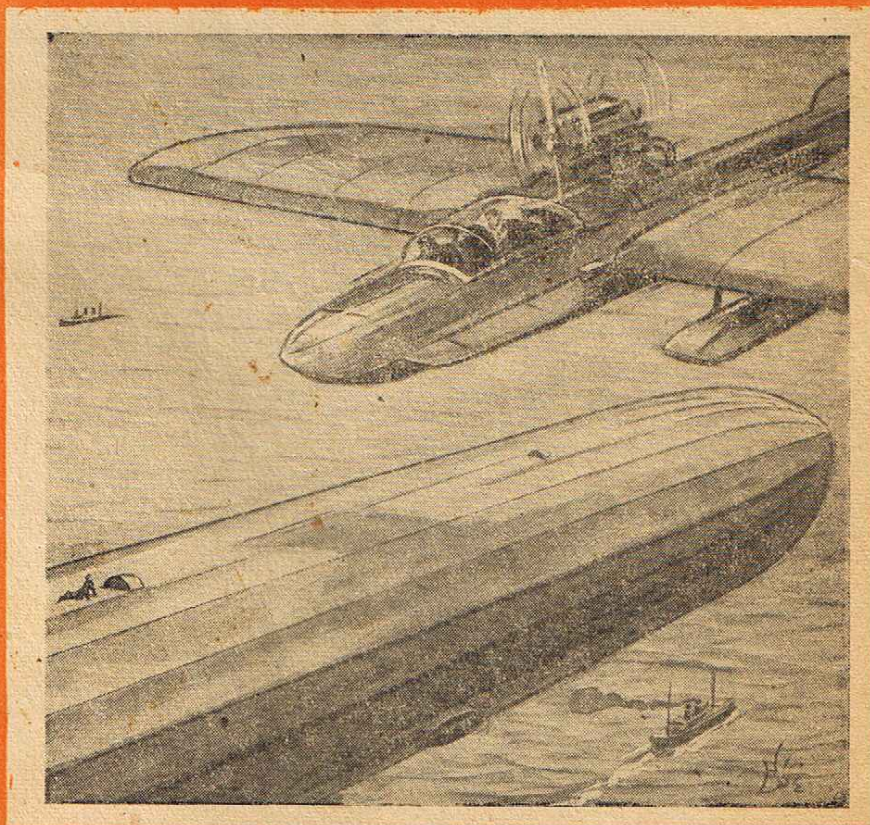
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Redding van «Goudhaar»

N° 2028

NEDERLAND : 35 Ct.
BELGIE : 5 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Cord Lister

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

Nádruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Redding van « Goudhaar »

HOOFDSTUK I.

DE VERSTEKELING OP EEN ZEPPELIN

John Raffles en Charles Brand waren omstreeks negen uur in de morgen in de snelle auto gestapt, die bestuurd zou worden door James Henderson, de trouwe chauffeur van de grote avonturier en tegen het lunchuur reeds reed de auto het kleine plaatsje Fosdyke binnen, schilderachtig gelegen aan de westelijke uithoek van The Wash, de geweldige baai, bijna een binnenzee, die begrensd wordt door de graafschappen Norfolk, Holland en Lincoln.

De auto reed langzaam het dorpje door, niet alleen omdat Raffles geen haast had, maar ook omdat de toestand van de hobbelige keiweg zelfs een nog sterke auto al spoedig tot een wrak zou hebben gemaakt.

Voorbij Fosdyke begon de weg weer een weinig beter te worden en langzaam te stijgen.

Steeds breder, steeds ruimer werd het heerlijke vergezicht, steeds meer kwam er te zien van het bijna rimpel-

loze water van de geweldige zeeboezem.

Fosdyke is in de zomer een geliefd badplaatsje, eenvoudig, maar gezocht wegens zijn schone ligging te midden van de heuvelen en met het kalme water van de baai op korte afstand. Nu echter was het er nog stil en slechts een paar landarbeiders, terugkerend van de akker hieven even het hoofd op, toen de blauwe, snelle wagen voorbijreed.

Boven op de heuvel hield de autotenslotte stil voor een laag, blijkbaar zeer oud huis, dat naar de bouworde te oordelen, op die stille plek neergezet moest zijn omstreeks het begin van de regering van Karel I.

Het lag midden in een grote tuin, die aan de noordzijde begrensd werd door oude, reusachtige brokken muur.

Dat was het enige overschot van Primrose Castle, met nog een paar brokstukken van een geweldige hoektoren en dat lage, tamelijk sombere

huis, dat alleen werd opgevrolijkt door een overvloed van wilde wingerd, die het tot aan de dakrand bedekte en de kleur van zijn pas geschilderde luiken.

Het huis, waarvoor de auto stilhield was niet anders dan het voormalige poortgebouw, dat deel had uitgemaakt van het kasteel, voor dit tot aan de grond gelijk werd gemaakt door de troepen van de Puritein Cromwell, in de strijd tegen Karel's aanhangers.

Zelfs de oude muurbrokken gingen bijna geheel schuil onder een overvloed van onkruid en wilde wingerd, gras en struikgewassen en slechts het oog van de geleerde oudheidkenner zou hier nog de vroegere vormen hebben kunnen onderscheiden, een stuk van een poortgewelf, een smal en hoog schietgat, bestemd voor de boogschutters, een gedeelte van een machtige steunbeer.

En ver in de omtrek was geen enkel ander teken van leven te zien dan dat eenzame, oude huis. Heel in de verte steeg een ijl rookwolkje op en nog verder was het kerktorentje van Fossdyke te zien. Voor het overige niets dan eenzaamheid en stilte.

Brand die reeds was uitgestapt, bekeek het huis en zei toen, zich glimlachend naar Raffles kerend:

— Dat verfi je op de luiken heeft het al heel wat opgeknapt! Het ziet er niet meer zo somber uit, als toen wij het voor de eerste maal te zien kregen!

— Dat was in November, Brand en het was een donkere triestige dag! gaf Raffles ten antwoord. Geen wonder dat het huis ons toen bijna afschrikte.

— Ik geloof dat de eigenaar blij was, dat hij het eindelijk weer eens kon verhuuren!

— Dat is ook geen wonder! De goede man weet wel, dat het leven hier boven niet zo gemakkelijk is! Alles moet van Fossdyke worden aangevoerd en de wegen zijn erbarmelijk!

Brand keek nog eens om zich heen. Raffles had zeker gelijk, zover het oog reikte was er geen sterveling te be-

speuren. Men kon zich hier op een verlaten eiland wanen en toch was die rit van een half uur voldoende om u weer naar de bewoonde wereld terug te brengen.

— Het huis is voortreffelijk gelegen voor ons doel! mompelde Brand.

— Als ik het zo zeggen mag, mijnheer Brand, liet de zware stem van Henderson zich horen, dan kon dat oude kasteel zo weggelopen zijn uit een verhaal van Wallace. Het bezorgt je kippenvel! Zou het er niet spoken?

— Als er iets spookt, James, dan is het de geniale geest van Lord Lister! zei Brand zachtjes met een blik vol diepe verering tot Raffles, die langzaam naar het oude poortje in de zijmuur was gelopen.

Het slot van de oude gewelfde deur was vernieuwd en men kon het dus weer gebruiken, zoals het in vroegere eeuwen gebruikt werd door de edellieden in hun fluwelen gewaden en de bevallige edelvrouwen met slepende rokken en hun golvende haren.

Het poortje bleek toegang te geven tot een zeer ruime binnenplaats, die wellicht vroeger een luthof was geweest, waarvan men later een exercitieterrein voor de bezetting had gemaakt, maar die tenslotte een groot grasveld was geworden, bedekt met onkruid en hoog, dor gras. Er hadden een paar bomen gestaan, maar die waren uitgegraven en verwijderd. Bijna aan alle kanten was dit grasveld ingesloten, deels door de zijmuur van het huis, deels door hetgeen er nog over was van de oude kasteelmuren.

— Een uitstekende plek! riep Brand opgewekt uit, zodra hij zich bij Raffles gevoegd had.

— Niet waar? Ik verzeker je, dat men hier heel wat zou kunnen verrichten, wat het daglicht niet zou kunnen zien, zonder dat er een haan naar kraaide! Voeg daarbij, dat niemand ons hier zou kunnen overvallen, of zelfs maar zou kunnen belegeren, in de hoop, ons uit te laten hongeren, want in de hoek van dit veld dat er

uitziet als een kleine prairie, zul je de overblijfselen vinden van een eeuwenoude put, die ik heb laten drooglopen, en in verbinding heb gebracht met een natuurlijke schacht, die diep onder de grond doorloopt tot aan de uitlopers van een kleine, geheel uitgeputte kolenmijn, die aan de andere zijde weer uitkomt vlak bij de oever van de zee! En op die plek zijn de rotsen zoo steil en hoog, dat zelfs de knapste klouteraar ons onmogelijk zou kunnen inhalen, zodra wij daar eenmaal zouden zijn aangeland.

— Vrees je voor zulk een overal?

— Niet in het minst! Al mijn toebereidselen heb ik in volkomen afzondering kunnen maken. Trouwens, er viel niet zo heel veel te wijzigen aan onze trouwe machine! Je zult aanstonds zelf zien, dat de « luchtduivel » zijn uiterlijk maar weinig veranderd heeft!

Terwijl Henderson de auto was gaan stallen in de kleine garage met haar stevige, ijzeren deuren, staken de twee vrienden langzaam het grasveld in zijn volle lengte over en stonden stil voor een laag gebouw, nieuw nog, van plaatijzer en dat er uitzag als een gewone bergloods.

Raffles had zijn sleutelbos reeds te voorschijn gehaald en opende het ingewikkelde slot.

De beide deurelhelften werden opengezwaaid en daar stond, in de schemering van de loods, zwak blinkend, de wonderlijke luchtduivel, het kleine, prachtige vliegtuig van Raffles, naar zijn eigen tekeningen gebouwd en voorzien van een reactie motor, die eveneens zijn eigen vinding was en waaromtrent hij, behalve tegenover zijn beide trouwe metgezellen, steeds het diepste stilzwijgen in acht had genomen.

Brand keek een ogenblik vol bewondering naar het toestel, met zijn fraaie lijnen, die tevens spraken van ontzaglijke kracht en waarmee ze vandaag voor het eerst zouden opstijgen.

Een tweetal kabels werden aan kleine, stalen haken voor aan het toe-

stel vastgemaakt en zonder enige moeite trokken de drie mannen de vliegmachine op haar raderen buiten de loods, die dadelijk weer gesloten werd.

En nu zij in het licht stond, als een sierlijke, trotse vogel en Brand haar nauwkeurig kon opnemen riep hij plotseling uit:

— Er zijn drijvers aan!

— Juist Brand, drijvers! Ik ben hier toe overgegaan, omdat het somtijds nodig kan zijn, op een rivier of op zee te dalen! Op dit ogenblik zijn de drijfcylinders in het lichaam van mijn reuzenvogel teruggetrokken, maar een enkele ruk aan een hefboom is voldoende, ze naar buiten te doen schieten, tot onder de wielen, die op hetzelfde ogenblik met het gehele toestel achterwaarts worden omgeklapt. Om het poëtisch uit te drukken, de grote vogel verwisselt zijn poten tegen vinnen. Ik heb de nodige onderdelen op verschillende buitenlandse fabrieken doen vervaardigen en vier dagen waren voor mij en Henderson voldoende, om de drijvers op hun plaats te bevestigen. Nu aan boord! Ik ben nieuwsgierig naar het resultaat!

— Waar zal de weg heengaan?

— Onverschillig waarheen! Boven de Noordzee, boven de Middellandse zee, wij hebben de gehele namiddag voor ons!

Brand had reeds een voet op het glanzende draagvlak gezet en stapte in de cockpit, die geheel overdekt kon worden, door middel van een schuivende zoldering, die in twee sponningen te weerszijden gemakkelijk heen en weer gleed. Geheel vooraan kon men juist nog rechtop staan, maar meer naar het staartgedeelte was dit onmogelijk, en daar waren dan ook de slaappleatsen aangebracht, smalle kribben, zeker niet geschikt voor verweerde lieden maar ruimschoots voldoende voor geharde, niet veel eisen-de mannen.

Dicht achter de plaats voor de bestuurder, die ruimte bood voor twee

personen, was een soort van kleine kombuis, waar men met behulp van electriciteit spijzen kon bereiden. Dat was het heiligdom van Henderson.

Binnen weinige minuten hadden de drie mannen zich ingescheept. Raffles had plaats genomen achter het stuurwiel en bijna voor Brand het nog besefte, had de luchtduivel de grond reeds verlaten en steeg trots en bijna rechtstandig omhoog in de zuivere, blauwe lucht. En in een oogwenk lag het gehele oude kasteel klein als speelgoed daar beneden in de diepte.

Raffles zette onmiddellijk koers naar het Zuiden, teneinde de open zee te bereiken. Het werd Brand al spodig duidelijk, dat de grote avonturier de proefvlucht liever niet wilde wagen op een druk bevaren gedeelte van de Noordzee.

In duizelingwekkende vaart stooft de luchtduivel dus voort op grote hoogte, zodat er van het land weinig meer te zien viel. Er hing een lichte nevel, die het voor de aardbewoners in dat deel van Engeland volkomen onmogelijk maakte, iets van de machine te onderscheiden. Men zou haar zelfs niet horen, daar haar motor veel minder leven maakte dan de gewone vliegtuigmotoren.

Steeds verder ging het naar het Zuiden en toen Brand een half uur later nogmaals onderzoekend naar buiten keek, zag hij tot zijn verbazing niets anders dan water onder de machine. De nevel was geheel weggetrokken. De hemel was van het puurste blauw. Slechts heel in de verte, onduidelijk, was een soort van mistbank te zien en daar moest zich ergens een kust bevinden. Brand boog zich voorover op de kaart en glimlachend wees Raffles hem een punt aan, enige mijlen ten zuiden van Quimper.

De luchtduivel was zoeven over een groot stuk van Bretagne gevlogen, zonder dat Brand er iets van gemerkt had! Het werd hem nu duidelijk, dat Raffles een proef wilde nemen op het woelige water in de verraderlijke Golf van Biskaje, om dadelijk het meeste

te vergen van de nieuwe drijvers.

Een ogenblik later reeds toonden zij hun uitstekende eigenschappen. Op een stil gedeelte daalde Raffles tot op 50 meters boven de zee en trok een hefboom over. Even schokte de machine, er klonk een geluid als een slag en de motor zweeg en sierlijk gleeed de machine neer op de tamelijk hoge golven en bleef rustig voortdrijven, totdat de schroef weer opsteeg, met het gemak van een zeemeeuw, die zich van het water verheft. Wel acht malen herhaalde Raffles dezelfde handgreep, verwisselde de wielen met de drijvers en geen enkele keer Harperde het mechanisme.

Onder die bedrijven echter was de luchtduivel enige honderde mijlen verder gekomen en bevond zich omstreeks twee uur in de middag op nauwelijks 40 mijlen ten noorden van Ovieda.

Daar het hier tamelijk druk was met vissersschuuten en vrachtschepen, besloot Raffles, de proeven te staken en steeg tot een zeer aanzienlijke hoogte. Hij zette daarbij nog steeds koers naar het zuidwesten en vloog daarbij dwars over de uithoek van Spanje, zodat hij tenslotte niet ver van Vigo uitkwam.

Juist wilde hij het stuur wenden, om terug te keren, toen Brand, die enige tijd naar buiten had gestaard, hem op de schouder tikte en aan zijn oor schreeuwde:

— Wat is dat toch voor een zonderling voorwerp, daarginds? Ik kan niet uitmaken wat het is. Het bevindt zich zeker niet op de aarde, want daarvan is op deze hoogte niets te bespeuren!

Raffles nam de kijker van Brand aan, bracht hem voor het oog en tuurde lang en aandachtig naar het kleine voorwerp, dat Brand hem had aangewezen.

Na enige ogenblikken zei hij:

— Schuif het zijraampje een weinig omlaag. De dikke ruit belet mij, goed te zien!

Brand schoof de ruit een paar centimeter naar beneden en Raffles bracht opnieuw de kijker voor het oog.

Toen legde hij het instrument ter-

zijde en Brand zag, dat hij de machine een weinig meer westwaarts stuurde. Ongeveer tien minuten verlieden. Snel verminderde de afstand, die de luchtduivel scheidde van het geheimzinnige voorwerp, in de vorm van een sigaar, blinkend als aluminium en waarvan de aard onmogelijk langer verborgen kon blijven!

— Een stuurballon! schreeuwde Brand opgewonden, na nogmaals door de kijker te hebben gezien.

— En een heel bijzondere stuurballon, Brand! Een soort zeppelin!

Raffles bleef de stuurballon volgen. Met iedere seconde tekende de omtrikken van het machtige gevaarte zich duidelijker af. 't Vloog ongeveer driehonderd meter lager dan de vliegmaschine en met een veel geringere snelheid, maar die toch de 100 km. ver te boven ging. Binnen enkele minuten kon Brand door de kijker zien, dat er vrij wat drukte scheen te heersen in de grote stuurkajuit. Het was duidelijk, dat men daar de vliegmaschine ook reeds had gezien. En Raffles achtte het verstandig zijn snelheid aanzienlijk te matigen. En die maatregel had een zonderlinge ontdekking ten gevolge.

De luchtduivel was het luchtschip genaderd en vloog er nu over heen, op een hoogte van nauwelijks 100 meter en met een snelheid, niet veel groter dan die van de stuurballon. Het was een prachtig schouwspel, zoals het gevaarte zich daar voort bewoog, glinsterend in de zon, onverstoort en gelijkmatig.

Maar iets, een stipje, boven op de ballon had de aandacht getrokken van Brand. Hij greep snel de kijker, keek er door en schreeuwde:

— Er bevindt zich iemand op de ballon! Ik zie daar duidelijk een man bewegen, die naar ons opziet en uitgestrekt ligt, achter een soort van koekeek, het is misschien van een veiligheidsklep!

Raffles deed de machine onmiddellijk keren en een grote boog beschrijven en toen kwam zij gierend weer opzetten maar nu veel lager, zodat haar wielen bijna heenscheerden over de bovenkant van de Zeppelin.

Brand had goed gezien. Er bevond zich een man, blijkbaar een verstekeling, daarboven op de ballon! Het was onbegrijpelijk, hoe een mens het had durven wagen, op deze wijze de reis mede te maken, als het ware hangend tussen hemel en aarde, met bijna geen steun voor handen en voeten! De man lag nu in geknielde houding naast iets, dat inderdaad wel wat geleek op een kajuitkap en keek naar de vliegmaschine op met een bleek geelaat, waarop schrik en nog iets anders te lezen viel. Het was woede, misschien over de onverwachte ontdekking van zijn verblijfplaats. Hij schudde een machteloze vuist tegen de snel voorbijvliegende luchtduivel en legde zich toen plat op de ballon neer.

Maar Brand had zijn gezicht duidelijk gezien, een bleek, breed, hard gezicht, met stekende, zwarte ogen...

HOOFDSTUK II.

BROADWAY

Brand dacht nog enige tijd over de zonderlinge ontdekking na en over de vreemde ontmoeting met het luchtschip, dat hij nu niet meer kon zien daar het onmogelijk was, het hoofd naar buiten te steken, bij zulk een snelheid en kwam toen als het ware met een schok tot het besef, dat Raffles

recht was door gevlogen inplaats van het stuur naar het Noorden te wenden. Integendeel, naar de stand van de zon te oordelen, hield hij zuidelijker aan!

Van enig land was niets meer te bespeuren. Duizend meter van de Atlantische oceaan!

— Keren wij niet terug naar huis ?
riep Brand na enige ogenblikken.

— Tenminste nu nog niet, Brand !
riep Raffles terug.

— Wat zijn dan je voornemens?
Wat is je doel?

— New York ! antwoordde Raffles
laconiek.

Brand maakte een gebaar van schrik. Op zulke een uitstapje was volstrekt niet gerekend ! Natuurlijk hadden zij allen wel wat geld bij zich, maar volstrekt geen papieren, geen bagage, zelfs geen paspoort ! Zodra zij geland waren, zou men hen aanhouden en wie weet, welke moeilijkheden daaruit zouden kunnen ontstaan ! Misschien zou men beslag leggen op de kostbare machine, wellicht haar geheimen ontdekken, dat zou voor John Raffles zeer onaangename gevolgen kunnen hebben. Men kon wel eens een onderzoek gaan instellen, dat zonderlinge dingen aan het licht zou kunnen brengen.

Hij dacht hier nog even over na, toen plotseling de zware stem van Henderson dicht bij zijn oor bulderde:

— Ik geloof, mijnheer Brand, dat mylord doorvliegt naar de Yankees !

Brand wendde zich om en keek in het opgewonden gezicht van de brave reus.

— Dat schijnt jij niet zo onaangenaam te vinden, James !

— Waarom zou ik, mijnheer Brand ? Waar mylord gaat, daar ga ik, en het geeft nog eens een beetje afwisseling ! Brand gromde iets voor zich heen. Hij kende die soort van afwisseling ! Amerika leverde meestal niet heel veel aangenaams en alleen maar de grootste gevaren op ! Zolang men er jaagde op de bruine beer en de zilvervos, ging het nog, maar wanneer men met het geboefte van New York en Chicago te doen kreeg, was het mis en hing het leven maar al te vaak aan een zijden draadje.

Er waren hoofdsteden in Europa, waar Raffles gehaat werd als een boze pest, veel minder nog door de po-

litie, die in de grond van haar hart bewondering voor hem koesterde, dan door het moordenaarsgespuis, de beroepsdieven, de handelaars in blanke slavinnen en al het andere ontuig, dat onze samenleving hindert en dat steeds in John Raffles een zijner felste en onverbiddelijkste bestrijders heeft gevonden. Maar dit alles was niets, vergeleken bij de woeste haat die men de Grote Onbekende in de onderwereld van Broadway en in de misdadigerskringen van Chicago toedroeg.

Brand wist maar al te goed, dat Raffles geen seconde meer te leven zou hebben, wanneer hij eenmaal in handen mocht vallen van het New-Yorkse «nobelvolk».

En nu, alleen maar als gevolg van een kleine proefneming, als besluit van een kort plezierreisje, zouden zij weer opnieuw naar dat gevaarlijke gebied gaan, waar men zo spoedig klaar stond met browning en dolkmes ? Brand kon zich nog niet aan dat denkbeeld gewennen. Hij keek naar zijn goed gesneden, echt Engelse klederen, naar zijn keurige schoenen. Zij waren in de machine gestapt, zoals zij de auto verlaten hadden. Zij hadden zelfs geen revolver bij zich ! En hoe moesten zij daarginds aan het nodige geld komen ? Wat bewoog Raffles eigenlijk, om die tocht te ondernemen, die ondanks alles vol gevaren bleek ?

Hij boog zich naar Raffles toe en schreeuwde hem in het oor :

— Wat moeten wij in 's hemelsnaam in New York aitrusten ?

— De landing van het luchtschip bijwonen ! Zeer belangwekkend, antwoordde Raffles. En dit geeft mij een prachtige gelegenheid, de snelheid van mijn verbouwde machine vast te stellen !

— Maar wij hebben geen geld ! riep Brand wanhopig !

— Geld genoeg voor de weinige dagen, die ik daar denk te blijven ! En mochten wij ons verblijf rekken, om welke reden dan ook, dan kunnen wij gemakkelijk genoeg aan geld komen. Lieve hemel, die Yankees zijn zo rijk !

— En onze passen? Onze papieren?

— Mijn waarde, niemand zal mi naar mijn pas vragen want ik zal er niemand de gelegenheid toe geven! Denk je soms, dat wij zullen landen op een officieel vliegveld? Zo dwaas zal ik niet zijn! Wij zoeken onze oude vriend Jackson op, de brave boer, die ons al vaker ter wille is geweest, en onze vliegmaschine in een leegstaande schuur voor ons heeft bewaard!

De uren verstreken. Henderson, zachtjes fluitend en blijkbaar in het zonnigst humeur, bekooktoofde wat in de kleine kombuis, dat lekker rook en Raffles zat onbeweeglijk achter zijn stuur, bekeek nu en dan zijn zeekaart, of ook wel het compas, de stand van de zon en stuurde kaarsrecht aan op dat verwenste New York, dat daar zo plotseling op het programma was gekomen en zich nu opdrong, onweersstaanbaar naar het scheen!

De duivel der lucht legde de afstand in een ongelooflijk korte tijd af!

Raffles zorgde er wel voor, dat de kustwacht hem en zijn toestel niet te zien kreeg, noch een van de talrijke vliegtuigen, die de kusten van Amerika bewaken. Hij steeg dus tot een hoogte van bijna acht duizend meter en handhaafde die, totdat hij veilig de kustlijn gepasseerd was.

Zodra hij zich bevond boven Bridgeport, deed hij de machine een scherpe wending maken en vloog recht op Milford, een klein dorp, in een der schoonste gedeelten van Connecticut.

Volgens Amerikaanse tijd was het nu omstreeks half een. De akkers schenen verlaten. De arbeiders zouden nu zeker hun middagslaapje nemen in de schaduw van een hooiberg of een heg.

Ver in het Noorden was een rij vrij hoge heuvels te zien en een paar rivieren en kleine stroompjes kronkelde zich door de dalen, maar voor het overige zag het oog niets dan malse weiden, dennebossen en eindeloze akkers, waar het graan in gouden overvloed te velde stond.

Raffles had de snelheid van zijn toestel aanzienlijk gematigd en de machi-

ne onderscheidde zich dus hoegenaamd niet van welk ander toestel ook. Men keek er ternauwernood naar. Maar toch haastte Raffles zich, de onderscheidingstekens een weinig te veranderen naar Amerikaanse mode, eenvoudig door aan een dun koord te trekken, dat een met letters beschilderd, dun schot op de plaats bracht, waar de oorspronkelijke letters zich bevonden.

Hij was er volstrekt niet op gesteld, dat men zijn toestel als een Engels zou herkennen. Dat zou tot allerlei ongewenste complicaties hebben geleid en tot zeer gevaarlijke ondervraging van de zijde der Amerikaanse douane en luchtvaartautoriteiten.

Om diezelfde reden verrichtte hij de landing zeer snel, en bijna ongemerkt. De luchtduivel kwam uit grote hoogte pijsnel neerschieten en op slechts een 100 meter van de grond richtte Raffles zijn machine weer op en landde vlot en sierlijk aan de rand van een onafzienbare vlakte, die slechts voor een klein deel ontgonnen was en die het eigendom was van de oude Jackson, die hem met lijf en ziel was toegedaan.

De machine stond nog niet stil, of de oude boer kwam reeds toelopen uit het lage huis, dat aan de rand van de vlakte stond.

Hij begroette Raffles alsof hij hem de vorige dag verlaten had, met een handdruk en een paar woorden slechts. In een ogenblik was alles geregeld. De schuur werd weer ter beschikking gesteld van de zo plotseling aangekomen gast en de oude Jackson riep zijn beide stoere zoons, die zwijgend en hulpvaardig de handen uit de mouw staken en het toestel in de loods rolden, zonder iets te vragen, ja zonder om te zien naar de wonderlijke vriend van hun vader, over wie in het oude boerenhuis maar hoogstzelden en in woorden van bijna bijgelovige eerbied werd gesproken. Jackson wist ontgenzeggelijk heel nauwkeurig wie die ongeregelde bezoeker was, aan wie hij leven, eer en vrijheid te danken had, maar hij heeft het nooit laten merken.

De gast uit de lucht was en bleef voor hem graaf Palmhurst, aan wie hij grote diensten bewees, zonder ooit betaling te willen aan nemen, zwi gend, bijna stug zelfs, maar in zijn hart vervuld met grote dankbaarheid en liefde voor de avonturier.

Binnen een kwartier was alles afgelopen. De plaatijzeren loods werd zorgvuldig afgesloten en Raffels kreeg de sleutel. Er werden slechts weinig woorden gewisseld. Jackson had graaf Palmhurst en zijn vrienden uitgenodigd tot de lunch, hetgeen Raffles had moeten afslaan, er werd wat over de stand van de gewassen gesproken, over de vooruitzichten van de oogst en toen nam Raffles afscheid en een van de zoons bracht hem en zijn beide metgezellen in de nieuwe Ford van de oude Jackson naar Englewood, een klein plaatsje ten noordwesten van New York gelegen.

Hier nam de jonge boer met een stomme handdruk op zijn beurt afscheid van Raffles, knikte de beide anderen toe en verdween weer.

De brave kerel had zeker geen tien woorden gesproken, gedurende de gehele rit! Hij behoorde, even als zijn vader en zijn broeder tot dat zwijgende, stugge, geharde ras van trappers, die weinig zeggen en veel doen.

Van Englewood gaat een elektrische tram naar New York en omstreeks twee uren in de middag bevonden Raffles en zijn twee metgezellen zich in de laaiende drukte van Broadway, vrijwel uitgehongerd en op zoek naar een behoorlijk restaurant.

Eindelijk stond Raffles stil voor de brede draaideur van een eetpaleis, niet ver van de Pinestreet.

Hij wenkte glimlachend en de drie mannen gingen binnen en zaten een ogenblik later voor een echt Amerikaanse lunch, overvloedig en voedzaam en toch zodanig samengesteld, dat men binnen een kwartier geheel voldaan weer van tafel kon opstaan.

Zij hadden een plaats gekregen aan een der vensters, want het was reeds

laat en konden van daar het drukke gewoel gadeslaan.

Na enige tijd zei Brand :

— Een vreemd, bijna een angstwekkend schouwspel! Zou men Broadway niet de kern der wereld kunnen noemen?

— Misschien, Brand, maar dan van een onnatuurlijke, verwronge wereld! Hier kookt en bruist het zakenleven op zijn hoogtepunt. Hier oefent de machtige dollar de heerschappij uit! Hier zijn wij vlak bij Wallstreet en daar inderdaad wordt misschien wel het lot onzer onvolmaakte aarde bezegeld! Hier vangt de dans der miljarden aan, hier speelt het orkest, dat de waanzinnige dans om het gouden kalf begeleidt.

— Is het dus zo verwonderlijk, dat de misdaad zich deze plek uitkoos om als giftig onkruid op te wassen, in een bodem, die men zich niet vruchtbaarder kon wensen? Waar geld heerst, daar heersen ook de boze lusten, de begeerte, de afgunst! En daarom is Broadway wat het is! Een heksenketel, een vulkaan, een broeiplaats voor allerlei ondeugden, maar merkwaardig! Zou er wel een natie ter wereld zijn, die hier niet vertegenwoordigd is? Allen al te deftig gekleed, met de kleine browning in hun achterzak, flaneren wat rond, om van nacht als gieren neer te strijken op hun prooi. Want de misdaad is niet langer afzichtelijk en gaat niet langer gekleed in voden, Brand! Integendeel, zij hult zich in dure kleren en is daardoor des te gevaarlijker. Bederf, bedrog, haat en afgunst! Zie daar de samenstellende delen van het leven in Broadway! Schitterende winkels, mooie vrouwen, dure, glanzende auto's, juwelen en in de aangrenzende zijstraatjes walgelijke armoede, ziekte en verval.

Raffles zweeg en Brand keek een ogenblik naar zijn krachtig besneden gelaat dat nu hard was en waarin de grijze ogen hun metalen glans hadden gekregen, de schittering, die hem nog altijd vrees aanjoeg, omdat hij wist

wat Raffles op dit ogenblik voelde, een alles overheersende haat jegens die rijke bezitters, die harteloos en koud, de arme, zwakke medemens op zijde trappen en over hun lichamen heen voortgaan, naar hun zelfzuchtig doel!

Een tijdlang aten zij zwijgend voort, totdat de aandacht van Brand viel op een paar krantenjongens, die luid schreeuwend de straat doorstormden.

Een enkele wenk was voor Henderson voldoende, om haastig op te staan en op straat een van de jongens aan te houden. Die keek vreemd op, toen hem 'n Engels geldstuk werd gegeven, maar het overtrof zo vele malen het bedrag van de «World» die hem werd afgekocht, dat de jongen nog overtuigd was, een uitstekende ruil te hebben gedaan en vlug met het zilverstukje wegdraafde.

Het blad bleek een uitvoerig relaas te bevatten van de overtocht van het luchtschip. Men verwachtte het in de loop van de volgende dag te Lakehurst, wanneer de weersomstandigheden gunstig zouden blijven.

Brand keek Raffles glimlachend aan, toen hij het bericht gelezen had en zei zacht:

— Ik gevoel de grootste bewondering voor de uitvindingen van wijlen graaf Zeppelin, maar zij kan toch het

niet halen bij onze vliegmaschine! Wij zitten hier nu rustig, terwijl het luchtschip nog een dag reizen voor de boeg heeft. Zullen wij de aankomst van het luchtschip gaan zien, Edward?

— Ongetwijfeld, Brand! En misschien zul je wat vreemd opzien, als ik daaraan toevoeg, dat ik nog minder nieuwsgierig ben naar de ballon zelf, dan naar de man, die wij boven op haar reuzenlichaam hebben ontdekt, of nog beter, naar de motieven, die hem hebben kunnen drijven op gevaar van ontdekking, deze zonderlinge reis-methode te kiezen.

— Wel, hij is waarschijnlijk niets anders dan een navolger van zoveel andere verstekelingen en zijn romantische aanleg zal hem hiertoe gedreven hebben!

Raffles keek een ogenblik naar buiten, naar het gewoel op straat, naar de paleisachtige gevel van het wereldberoemde Roxy Bioscooptheater, wendde toen langzaam zijn gelaat naar Brand en zei afgemeten:

— Dat geloof ik haast niet, Brand! Ik meen dat er iets anders achter schuilt!

— Hoe kun je dat denken? vroeg Brand verbaasd. Waarom zoek jij er iets bijzonders achter?

— Waarom Brand! Omdat ik de man ken!

HOOFDSTUK III.

LAKEHURST

Ook de volgende dag was het weder prachtig en pas tegen de avond begonnen zich verdachte wolkjes te vertonen aan de westelijke kim.

Maar toen was het al zeker, dat de nog altijd gevaarvolle overtocht van het luchtschip als geslaagd kon worden beschouwd.

Men rekende erop dat het luchtschip nog voor het vallen van de duisternis zou komen opdagen.

En zij was geweldig, bijna angst-

wekkend schoon, die aankomst! Onverwacht nog, plotseling doemde het gevaarte op over de reuzenstad, zilverbeglansd door het licht van de zon, die haar van onderen en terzijde bescheen, zeer hoog in de lucht, een sierlijke verschijning, elegant en vol gratie.

En nog was de zon niet geheel onder toen het luchtschip boven Lakehurst even stil stond in de lucht en toen langzaam, behoedzaam en sier-

lijk begon te dalen. Drie honderd marinesoldaten, goed gedrild, stonden reeds klaar op het onmetelijke vliegveld, de bruingerande koppen opgeheven naar dat wonder van menselijk vernuft, dat zich daar zo gemakkelijk en elegant bewoog in de blauwe lucht.

Dozijnen sterke touwen werden uitgeworpen en stevige vuisten grepen er naar en trokken voorzichtig de ballon nog verder omlaag, die met zich scheen te laten begaan als een goedig reus.

De geweldige ballonhal had haar schuifdeuren reeds geopend, het achterste gedeelte werd naar deze reusachtige loods gericht en langzaam, heel langzaam verdween zij erin, nadat de Europese passagiers verwelkomd waren.

Toen de deuren begonnen dicht te schuiven, was het bijna duister.

Na reeds een half uur beschenen de felle booglampen met dikke, melkwitte bundels het uitgestrekte vliegveld. En langzaam begon de menigte zich te verspreiden. Een afdeling van marinesoldaten was aangewezen om de loods te bewaken en daarbinnen bevonden zich enige leden van de bemanning, die bij het kostbare vervoermiddel moesten achterblijven.

Er waren ook een paar monteurs, die bij het licht van looplampen de motoren nakeken, maar die aanstonds zich ter ruste zouden begeven, na twee dagen van vermoeiende arbeid.

Het grootste deel van de bemanning en alle passagiers stapten in de klaarstaande auto's en reden weg.

Het vliegveld van Lakehurst is zeer groot, en in verschillende gebouwen, wachtkamers, kantoren, douaneloodsen, restaurants valt het niet moeilijk, zich verborgen te houden, wat Raffles, Brand en Henderson ondervonden. Zij stonden een weinig terzijde van het grote restaurant, waar nog heel wat bezoekers zaten, ofschoon ook hun rijen steeds begonnen te dunnen. Er zouden nog maar een paar vliegmachines aankomen, uit Westelijke richtingen en langzamerhand wer-

den de sterkste lichten gedoofd, die pas weer zouden worden ontstoken bij de nadering dezer vliegtuigen.

Boven de deuren van de ballonloods, dus juist in het midden, glansde, als een maan, de grote matglazen, electriche ballon.

Door de hoge zijramen zag men wat vaag licht schijnen. Er waren er tien aan iedere zijde van de loods, op ongeveer zes meter van de grond.

Aan de achterkant, waren, op dezelfde hoogte, nog vijf van die vensters aangebracht, waarvan er een paar half geopend waren, teneinde het weinige gas, dat uit de ballon mocht ontsnappen, gelegenheid te geven om weg te trekken.

Buiten het hek, op de brede weg die naar New York voert, stond nog een dozijn auto's te wachten.

De politie was ingerukt, op een half dozijn manschappen na, die nu langzaam heen en weer liepen voor de loods.

Zo werd het tien uur, elf uur en het werd steeds donkerder.

Toen vroeg Brand, heel zacht, dicht bij het oor van Raffles:

— Gelooft u dat onze man nog altijd daar boven is?

— Dat misschien niet, maar het is bijna onmogelijk dat hij al kans heeft gezien, de ballonloods te verlaten!

— Maar ik begrijp volstrekt niet, hoe hij die deuren, die ieder zeker duizend kilo wegen, zou kunnen openen!

— Mijn waarde, eenvoudig door op een kleine knop te drukken! antwoordde Raffles schouderophalend. Maar dat zal hij natuurlijk niet wagen, want men zou daarbinnen onmiddellijk alarm maken. Bovendien, de voorzijde van de loods is te helder verlicht en wordt ook te goed bewaakt. Naar mijn mening zal hij dus stellig door een van de vensters trachten te ontkomen, en wel aan onze kant, want die van de andere zijde worden te fel bestraald door de krachtige lamp van de lichtmast in de rechter hoek van het vliegveld. Hij zou daar onmiddellijk gezien worden en moet dat weten!

— Gelooft jij dat hij verwacht wordt?

— Ik weet het niet, maar ik denk het wel! Een van die wachtende auto's zal wel voor hem bestemd zijn en ik reken op je, Brand, op je bekende vlugheid om hem te volgen, zodat je mij kunt zeggen, waar ik hem naderhand kan zoeken! Ik zou niet graag de gelegenheid voorbij laten gaan, om de relaties weer aan te knopen met professor Owen Shirley! Jij hebt hem minder goed gekend dan ik. Een merkwaardig man, hoogstmerkwaardig!

— En... gevaarlijk?

— Oh, wat dat betreft! Ik zou liever in de wildernis plotseling tegenover een ratelslang komen te staan, dan ongewapend tegenover professor Shirley, als ik door het een en ander zijn ongenoegen mocht hebben opgewekt. Hij bezit volstrekt geen geweten en een mensenleyn heeft voor hem slechts waarde, zolang het hem voordeel kan opleveren. Hij is fabelachtig rijk! Nu, je zult er later wel meer van vernemen, als ik maar eenmaal weet wat hij hier komt doen, waarom hij zijn hol ergens in Europa verlaten heeft, waar hij het laatst werd gesignaleerd en waar hij zich hier zal ophouden! Er moet iets van zeer groot gewicht gebeurd zijn, dat hem aandreef, deze zeer gevaarlijke tocht boven op een ballon te maken, in plaats van een snelle boot te nemen, die hem toch binnen zes dagen naar de overkant zou hebben gebracht. Als ik zijn spoor hervind, Brand, dan zal onze tocht niet vruchteloos zijn geweest, want die man is een ware goudmijn!

— Maar het aanboren gaat zeker met levensgevaar gepaard? vroeg Brand met een wrange glimlach.

— Nu, een plezierreisje is het nu bepaald niet!

— Zou hij je herkennen?

— Dat is zo goed als ondenkbaar! Hij heeft mij tweemaal gezien, niet tot zijn voordeel, hij wist toen ook, dat hij tegenover Raffles stond, maar ik was onherkenbaar vermomd! Neen, in dat opzicht kan ik volkomen gerust

zijn. Als ik hem hier terugvind, dan zal hij een volkomen nieuwe man tegenover zich hebben.

— Maar als hij de loods al verlaten heeft?

— Ik herhaal je nog eens, Brand, dat is bijna onmogelijk! De professor is te sluw en te voorzichtig, om zich nodeloos in gevaar te begeven, ook al is zijn haast nog zo groot. Hij zou nu dadelijk gezien worden en dat riskeert hij niet.

Een ogenblik daarna keerde Henderson terug die een ronde om de kolossale ballonloods had gemaakt.

Hij droeg nu een keurig chauffeursuniform, dat Raffles hem dezelfde dag had laten kopen in een der grootste magazijnen van New York, waar men wel wat anders te doen heeft dan op de gezichten der klanten te letten. En hij viel niet op. Maar de reus gaf zijn ogen wel ter dege de kost en bekeek vooral de zijvensters die echter nog alle gesloten waren.

De klok van het restaurant sloeg half twaalf en nog altijd deed zich niets bijzonders voor. Het restaurant was zo goed als verlaten en de kellners in hun witte buisjes leunden slaperig tegen het buffet.

Maar Henderson, die juist van een nieuwe onderzoekingsstocht terugkeerde, kwam zachtjes rapporteren:

— Mylord, zoeven waren alle vensters aan deze zijde dicht en nu zou ik zweren, dat het vierde van hier op een kier geopend is.

Raffles keek scherp toe. En inderdaad meende hij te zien, dat een van de vensters daarboven niet meer geheel gesloten was.

— Ik geloof dat het ogenblik om te handelen gaat aanbreken, Brand, fluisterde hij.

— Maar de man zal toch niet zo dwaas zijn, zich uit dat raam te laten zakken?

— Waarom niet? Het is nauwelijks zes meter boven de grond en hij heeft natuurlijk touw bij zich!

— Dat bedoel ik niet! hernam Brand. Hij moet gezien worden! Het

is wel tamelijk donker, maar er brandt daarginds toch nog altijd een elektrische ballon, die haar schijnsel op de zijwand van de loods laat vallen! Ik denk...

Brand voltooide zijn zin niet!

Er klonk een kort knappend geluid, gevolgd door een harde plof, gerinkel van glas, de elektrische ballon was gedoofd en het melkwitte glas lag in kleine scherven aan de voet van de lichtmast.

— Knap gedaan! mompelde Raffles. Hij heeft met een kleine windbuis die lastige lamp uitgeschakeld, in iedere betekenis van het woord. Of een van zijn medeplichtigen heeft het gedaan, van achter het hek! Opgelet nu Brand! Begeef jij je vast naar de uitgang waar die weinige auto's staan en houdt je gereed om te handelen! Geef acht op een lange magere man met een geel, benig gezicht en groenzwarte, diep in het hoofd liggende ogen! Hij valt vooral op door zijn lengte, denk daaraan.

Raffles had nauwelijks uitgesproken, of daarbinnen in de loods scheen het plotseling levendig te worden.

En wat er nu gebeurde, geschiedde zo snel, dat alles binnen een halve minuut was afgelopen en toch gebeurde er in die dertig seconden heel wat!

Men moest daarbinnen iets verdachts hebben opgemerkt, argwaan hebben gekregen door de plotselinge duisternis, waarin nu de rechterwand van de ballonloods gedompeld was, of de omtrekken van een man zich hebben zien aftekenen tegen de lichtere avondhemel, wat het dan ook zij, er klonk daarbinnen een luide vloek, die zelfs buiten gehoord werd, dan de woeste schreeuw en het eigenaardig doffe knal van een revolver, een geluid van een touw of staalkabel tegen de gegolfde ijzeren wand van de loods.

Op hetzelfde ogenblik kwamen de agenten in actie. Zij schreeuwden elkander iets toe en er ontstond een geringe verwarring, die de verstekeling moest begunstigen.

Want hij was reeds buiten en hing aan het touw en alleen daar binnen wist men precies waar hij was, maar het duurde enige ogenblikken, voor men het deurtje had weten te openen in de reusachtige schuifdeuren, terwijl men ook nog naar een ladder scheen te zoeken, om tegen het bewuste venster aan te zetten, dat nu wagenwijd openstond.

Toen de vluchteling eindelijk gezien werd, had hij juist de grond bereikt. Het was op die plek duister en de agenten vloekend, heen en weer lopend en nog volstrekt niet wetend, wat er eigenlijk aan de gang was, liepen elkander min of meer in de weg.

Op het horen van het schot waren er kellners, monteurs, douanebeambten en wat late plakkers uit het restaurant komen toelopen en terwijl zij de verwarring hielpen vermeederen, begunstigen zij de bedoelingen van de verstekeling.

Een lange man rende met reusachtige sprongen op de uitgang toe, met Brand op zijn hielen.

Maar niet met Brand alleen! Een paar agenten volgden hem en men zag ook wat witte kellnersbuisjes als reusachtige verschrikte vlinders heen en weer fladderen.

De lange man kwam veilig door het hek en ijde op een auto toe, een grote, geslote wagen, waaruit een scherp, doordringend gefluit had geklonken. Raffles wilde juist door dat hek glippen, toen een reusachtige agent, die waarschijnlijk geloofde met een heel complot te doen te hebben, dit vastgreep, hem achteruit duwde en het hek voor zijn neus wilde dichttrekken.

Het was op dit ogenblik, dat Henderson die hijgend vlak bij hem stond, een kleine stoot in de zijde kreeg van Raffles, deze zachte wenk onmiddellijk begreep en aanstonds op krachtige wijze ten uitvoer bracht.

De agent maakte een soort salto mortale, getroffen door wat hij naderhand op het politiebureau met koppelige hardnekkigheid beschreef als een

ijzere dwarsligger en de weg was vrij, maar alleen voor Raffles en Henderson, die maakten dat zij bij hun eigen auto kwamen.

Toen smakte het hek dreunend dicht door een troep opgewonde schreeuwende en gesticulerende lieden.

Van Brand was toen echter niets

meer te bespeuren.

Die was, vlug als een gems, op de bagagedrager gewipt van de grote, gesloten auto, waaruit het schelle gefluit had geklonken en waarin de lange man met het sluike zwarte haar, het gele gelaat en de diepliggende, groen-zwarte ogen was gesprongen.

HOOFDSTUK IV.

DE ACHTERVOLGING

Een rit achter op een auto behoort maar zelden tot de aangename ontspanning, maar in dit geval trof Brand het al heel onaangenaam want de wagen reed met een verbijsterende snelheid en ieder ogenblik dreigde hij van zijn zitplaats af te vallen.

Daarenboven moest hij in een heel ongemakkelijke houding blijven, want het noodlot wilde, dat de auto een klein, ovaal achterrautje had zodat hij stellig gezien zou worden, als hij zich oprichtte en de man daarbinnen het in zijn hoofd mocht krijgen, langer naar buiten te zien dan wenselijk was.

Een paar malen zag Brand het smalle, magere gelaat schimachtig even voor het kleine raampje verschijnen en dan wilde Shirley zich zeker overtuigen, of hij niet door een politieauto gevolgd werd.

Maar hij had zich niet te beklagen over zijn chauffeur, want die sloeg herhaaldelijk «haken» zoals men zegt van een haas, die door de honden achtervolgd werd. Dat wil zeggen dat hij herhaalde malen van richting veranderde, nu eens over asphalt reed, dan weer over puntige keien, die Brand duchtig door elkander schudden.

Reeds na een kwartier was er van achtervolging dan ook geen spraak meer. Brand begreep nu het nut van Raffles instructie. Zelfs de grote avonturier zou er niet in geslaagd zijn met zijn gehuurde auto, die zeker geen renwagen was, de wagen van Shirley

te volgen door het warnet van straten en dwarsstraten, waarin de auto zich al spoedig bevond.

Hoe lang de rit precies duurde had Brand naderhand onmogelijk kunnen zeggen, maar het moest op zijn minst anderhalf uur zijn geweest, daarvan was hij zeker. De auto had het hartje van New York bereikt en was over de Manhattan Bridge gereden. Zij volgden nu over enige afstand Flatbush Avenue, maar van dat ogenblik af was Brand volkomen de weg bijster. Na vijf minuten wist hij volstrekt niet meer waar hij zich bevond en het stond alleen maar voor hem vast, dat hij zich aan gene zijde van East-River bevond.

Nu en dan zag hij in de verte de aanlegsteigers, dan weer de auto langs eindeloze rijen pakhuizen. Hij was blijkbaar in een industriewijk en begon zich af te vragen, wat Shirley hier in 's hemelsnaam te zoeken had, toen de auto plotseling een smalle, tamelijk smerige straat inreed, de vaart minderde en stil stond. De Pineapplestraat, zoals naderhand zou blijken. Maar daarvan had Brand op dat tijdstip niet het minste besef.

Hij wist alleen dat hij zich in een zeer morsige, smalle, slecht geplaveide en vooral zeer donkere straat bevond.

Het huis waarvoor de auto stilstond was hoog, smal en blijkbaar zeer oud. Geen van de vensters was verlicht.

Het lag op de hoek van Pineapple Street en een pikdonker slop, waarin zelfs een kat ternauwernood iets zou kunnen zien.

De auto stond, nog nauwelijks stil, of Brand liet zich van zijn zitsel glijden en verborg zich zo goed mogelijk tussen de achterwielen.

Het was een tamelijk gevaarlijke positie, want het was mogelijk dat de auto in de straat zou willen draaien en dan minstens een der wielen over hem heen gaan, maar Brand had nu eenmaal niet veel keus. Zijn instinct waarschuwde hem, dat hij zich in een gevaarlijk avontuur had begeven en dat professor Shirley er niet uitzag als een man, die hem rustig zijn weg zou laten gaan, als hij hem eenmaal ontdekt had.

Hij hurkte zodanig neer, dat hij door de spaken van het achterwiel de voordeur van het huis in het oog kon houden en nam voor alle zekerheid zijn pas gekochte browning in de hand, vast besloten om er zich van te bedienen, als het nodig mocht zijn.

Shirley was reeds uitgestapt, maar hij begaf zich niet naar de huisdeur, maar liep regelrecht het slop in, vergezeld door de chauffeur, met wie hij op fluisterende toon een paar woorden had gewisseld. En Brand, die zijn taak reeds voleindigd waande, met de ontdekking van het huis, waarvoor de auto stilstond, moest met een zucht erkennen, dat hij nog niet aan het einde van zijn beproevingen was.

Niemand kon zeggen waar dat slop op uitliep. Hij moest dus nog verder gaan en zien waar Shirley bleef.

Hij kroop nog wat verder onder de wagen en keek door de wielspaken het slopje in. Zoals gezegd, was het er stikdonker en Brand kon tot zijn wanhoop volstrekt niets onderscheiden. Hij hoorde alleen maar de zachte, voorzichtige schreden van de twee mannen.

Voor de rest heerste er in deze wijk volkomen stilte. De arbeid zweeg en de vermoeide arbeiders sliepen.

Agenten waren er niet. Misschien

waren er verderop clandestiene drankhuizen, dichterbij de kade, maar hier viel niets van die aard te bespeuren.

Maar eensklaps hield dat geluid van voetstappen op en Brand zag, hoe plotseling een klein lichtje opvlamde. Het was blijkbaar een sigarenaanstecker.

De chauffeur hield het voorwerp in de linkerhand en had in de rechter een tweede voorwerp, dat Brand echter onmogelijk duidelijk kon onderscheiden.

Wel zag hij het vlammetje, dat de twee mannen stilstonden, op ongeveer acht meter van de ingang en aan de zijde waar zich het oude, sombere, slapende huis bevond.

Wat zij er deden werd hem een ogenblik later duidelijk. Want er kraakte iets heel zacht en het volgende ogenblik waren de twee mannen aan het gezicht onttrokken.

Brand begreep dat er ergens een deur geopend moest zijn. En nu zag hij ook wel in, dat de chauffeur in de rechterhand een sleutel of een paspartout had gehad.

Er verliep nauwelijks een seconde en toen werd het vlammetje weer zichtbaar. Het verlichtte alleen de chauffeur. Professor Shirley was verdwenen.

De chauffeur sloot de deur weer, doofde zijn sigarenaanstecker en kwam haastig op zijn auto toelopen. Hij sprong achter het stuurwiel en Brand wierp zich plat voorover en prees zich gelukkig, dat de wagen in snelle vaart rechtuit reed!

Hij sprong onmiddellijk overeind en liep haastig het slop in, in de hoop, dat hij de deur nog geopend of slecht gesloten zou vinden.

Maar hij vond zelfs ternauwernood de deur terug, bij het licht van zijn eigen zaklantaarn!

Een ogenblik overwoog Brand, zijn taak nu maar als geëindigd te beschouwen en Raffles in de eerste de beste Drug Store die nog open mocht zijn, telefonisch op de hoogte te brengen.

Maar zijn ijver en de vrees, dat professor Shirley toch nog niet aan het einde van zijn reis was gekomen, door het binnengaan van deze deur, deden hem van besluit veranderen.

Misschien kon hij Shirley nog inhalen, mits hij zich repte!

Nog in de loop van de vorige nacht had Raffles zich, uitstekend vermomd, in het bezit weten te stellen van een vrij volledige verzameling lopers.

De collectie was wel niet te vergelijken bij zijn schitterende uitrusting, welke hij te Londen placht te gebruiken, maar zij was toch ruimschoots voldoende voor het doel.

Hij had Brand deze bos in de hand gedrukt, met een veel betekende blik en Brand begreep, dat het ogenblik was aangebroken, om er gebruik van te maken.

En niet zonder een tikje trots constateerde hij dat het tamelijk eenvoudige slot zich reeds overwonnen moest verklaren, toen het geluid van de wegrijdende auto nog niet eens geheel was weggestormd.

Hij doofde onmiddellijk zijn lantaarn, zodra hij de deur geopend had.

Hij ging binnen, trok de deur heel voorzichtig achter zich dicht en stond stil om te luisteren.

In het begin hoorde hij volstrekt niets, maar toen drong een heel zwak gedempt geluid tot hem door, het geluid van regelmatige voetstappen, maar op een zo verre afstand, dat hij er zich over verbaasde.

Voor zover hij kon nagaan, moest hij zich nu toch bevinden in het smalle, hoge huis, dat op de hoek van Pineapple Street en het slop stond.

Maar dat kon onmogelijk zulke lange, kaarsrechte gangen hebben!

Toch was het duidelijk, dat de man, of de mannen die daar voortliepen, zich op verre afstand moesten bevinden. Dat kon ook niet anders, want er was toch zeker wel een volle minuut verlopen, tussen het ogenblik waarop Shirley was binnen gegaan en dat,

waarop Brand het slot had weten te openen.

De gang was nu duister, waarin hij zich nu bevond, maar verlicht door een flauwe lichtschemer, waarvan hij niet aanstonds de herkomst begreep.

Toen ontdekte hij, dat dit lichtschijnsel in de gang drong door de openstaande deur van een of ander vertrek.

De gang zelf was maar heel kort, nauwelijks drie meter en liep dood. Brand klopte op de achtermuur, maar die klonk dof.

Hij trad behoedzaam door de openstaande deur, met zijn browning in de hand en bevond zich in een geheel verlaten armoedig gemeubeld vertrek, dat slechts een enkel venster had en waarschijnlijk zag dat nog uit op een binnenplaats. Het was nu met een dik gordijn zorgvuldig afgesloten.

Op een ruw houten tafel in het midden brandde een kaars in een blaker.

Tot zijn verwondering hoorde Brand de zich verwijderende voetstappen, nu weer een weinig duidelijker.

Toch had dit vertrek maar een enkele deur en die was hij zoeven gepasseerd!

Aan de andere kant stond het vast, dat hier zoeven mensen geweest waren, nog geen minuut geleden.

Hij rook nog zeer duidelijk de geur van Egyptische sigaretten, die hem ook in de neus was gedrongen, toen Shirley het portier van de auto opende om uit te stappen.

De zonderlinge verstekeling was dus hier geweest, maar waarheen had hij zich begeven? Hoe had hij het vertrek verlaten?

Door het venster heel stellig niet, want dan was het onmogelijk, dat men nog voetstappen hoorde, want achter dat venster lag de binnenplaats. Bovendien voelde Brand door het gordijn heen, dat het stevig gesloten en van een luik voorzien was.

Maar plotseling viel zijn oog op de schoorsteen. Hij was tamelijk ruim en er stond geen kachel noch een haard in. Zeker was die haardstede

even oud als het huis zelf. Zij was bestemd om er houtblokken in te stoken, maar werd blijkbaar in het geheel niet meer gebruikt. Gehoor gevend aan een plotselinge aandrang stapte Brand over het haardijzer, bukte zich diep, deed een stap vooruit en kon zich toen oprichten, want hij stond onder de wijde schoorsteen.

Vreemd genoeg was er geen spoor van roest te bespeuren. Vlak voor zich had hij een ijzeren deurtje, dat wijd open stond. Het was ruim anderhalve meter hoog en de onderkant ervan bevond zich ter hoogte van zijn borst. Het was duidelijk dat men die onderkant onmogelijk kon zien, als men niet zoals hij gedaan had, onder de schoorsteen ging staan. Klaarblijkelijk hadden degenen die dit deurtje waren doorgestaan, het niet de moeite waard geacht, het dadelijk weer achter zich te sluiten.

Brand hoorde nog altijd de voetstappen, maar nu heel zwak. Hij behoefde zich maar op te hijsen en op zijn polsen te steunen, om zijn knie te kunnen zetten op de vloer van de gang, die vlak achter dat ijzeren deurtje begon.

Een bagatel voor een athleet van zijn lenigheid en kracht. En van dat ogenblik af nam hij de grootste voorzichtigheid in acht.

Hij liep haastig maar onhoorbaar voort, bij het sterk gedempte licht dat hij vlak voor zijn voeten liet schijnen.

Hij wist dat hij nu ieder ogenblik gevaar liep, door een onzichtbare hand te worden neergeschoten, maar het ging niet anders, hij moest toch kunnen zien in deze hem onbekende gang.

Het kwam hem voor dat hij wel tien minuten zo had voortgelopen, terwijl de vloer van de gang nauwelijks merkbaar daalde, toen hij plotseling zijn lantaarn doofde en ingespannen luisterde. Hij meende in de verte het geluid te hebben gehoord van een deur die geopend werd.

Het werd stil en hij ging verder. Na ongeveer tien meter in een

tastbare duisternis te hebben afgelegd, knipte hij zijn lantaarn weer aan.

En al weder had zijn instinct hem gered. Als hij nog een enkele stap had gedaan zou hij zonder twijfel zijn afgetuimd van een zeer steile stenen trap vlak voor zijn voeten.

Onverschrokken daalde hij de trap af, die dertig treden telde en waarvan een val stellig de dood zou hebben betekend en voelde nu als bij ingeving dat hij het doel van zijn tocht bijna bereikt had.

Hij kwam aan een zijgang waar licht brandde en in die gang zag hij een zeer fraai bewerkte deur. Waarschijnlijk was het die deur, die zoeven geopend en weer gesloten werd.

Op de vloer van de gang lag een kostbare loper, waarover Brand zich niet weinig verwonderde. Zijn verbazing nam nog toe, toen hij aan weerskanten van de deur kostbare porseleinen vazen op voetstukken zag staan.

Brand had te veel verstand van echt Chinees aardewerk om niet dadelijk te zien, dat hij hier tegenover een paar uiterst kostbare stukken stond.

Vlak voor de deur luisterde hij in gebogen houding, maar hij hoorde niets en waagde het, de zwaar vergulde kruk om te draaien.

Op het ogenblik dat de deur opening dacht hij er nog aan, terug te keren, maar zijn gespannen nieuwsgierigheid behield de overhand.

De deur was slechts met de kruk gesloten en bleek toegang te geven tot een vestibule, zoals men die zou menen aan te treffen in het weelderige herenhuis van een of andere Industriekoning!

De vloer, ingelegd met fijne houtsoorten, ging hier en daar schuil onder zware fraaie meubelen en sierlijke kostbare Perzische kleden. Er stonden vloerlampen, deze verspreidden van onder hun zijde kappen 'n zacht licht.

Er stonden enige beelden, getuigend van een verfijnde smaak en bij een zware tafel van ebbenhout, die een telefoon droeg, stonden een paar dik gepolsterde, lederen clubstoelen.

Niet alleen de inrichting, maar ook de grootte van die vestibule verbaasden Brand ten zeerste. Rechts voerde een brede trap met treden van glanzend hout naar omhoog. Stoutmoedig liep Brand op die trap toe en beklom haar met katachtige snelheid. Hij bereikte een breed portaal, waarop enige deuren uitkwamen. Achter een daarvan hoorde hij zachte en opgewonde stemmen, die blijkbaar met grote moeite gedempt werden. Hij stak de hand reeds naar de deur uit, toen hij zich bedacht, wat verder de brede gang uitliep en stilstond voor een andere deur.

Zij was gesloten, maar binnen weinige ogenblikken had hij ze met een van zijn lopers weten te openen. Hij stond in een donker vertrek, waarvan hij de aard niet kon vaststellen. Alleen bemerkte hij dat hij onder de voeten een dik tapijt had, dat het geluid van zijn schreden dempte. Hij waagde het

erop licht te maken.

Hij stond in een groot boudoir, dat zonder de minste twijfel door een vrouw gebruikt werd en stellig door een jonge, mooie en rijke vrouw.

Kristallen reukflacons op ebbenhouten tafels, zachte kussens op brede rustbanken, kostbare poppen, zonderling uitgedost, meubelen, met damast overtrokken, de wanden bespannen met zijde, van onderen betimmerd met orzenhout, kostelijke beelden op zuilen van marmeren onyx.

Binnen enkele seconden had Brand dit in zich opgenomen. Toen sloop hij op een verbindingsdeur toe en opende ze heel voorzichtig, met zijn browning nog altijd in de hand en doofde weer snel zijn lantaarn.

Door een kler van een zwaar gordijn, dat in brede plooiën voor de deur hing, kon hij zien en horen.

En wat hij zag en hoorde, vervulde hem met de alleruiterste verbazing.

HOOFDSTUK V.

HET MEISJE MET HET GOUDEN HAAR

Brand wierp een blik in een zeer ruim vertrek van een enigszins zonderlinge bouworde. Hij zag er inderdaad in neer, want hij stond niet op dezelfde hoogte als de lieden, die zich in het aangrenzende vertrek bevonden en waarvan de vloer ongeveer twee meter lager gelegen was als die van het boudoir, waar hij zich nu ophield.

De deur waar achter hij stond, gaf toegang tot een soort van gaanderij, die aan drie kanten om het vertrek heenliep, ter breedte van bijna 'n meter en voorzien van een fraai bewerkte ballustrade.

Brand kon, vanwaar hij stond, nog juist de deur zien, waarachter hij het opgewonden stemmenrumoer had gehoord en verder het begin van een der beide trappen, die van de gaanderij naar beneden voerden.

Die gaanderij was als een hoefijzer

en ieder einde van dat ijzer had een trap naar omlaag. Vensters bezat het vertrek volstrekt niet. Het moest dan ook onder de grond gelegen zijn. Er brandden verscheidene lampen en de kamer was ingericht als slaapvertrek.

In het midden van wat wij een hoefijzer noemden, op een zeer lage verhoging en juist onder de toegangsdeur van de gang stond een prachtig ledikant, dat een prachtlievende keizerin waard zou zijn geweest.

Een meesterhand moest het vervaardigd hebben, met zijn beschilderde panelen, zijn beeldhouwwerk, zijn draperiën van kostbare, zwarte zijde en kant.

Rondom die verhouding stonden vier mannen en een vrouw en op het podium, naast het bed, stond professor Shirley.

Maar lang voor Brand dit alles goed in zich zou opnemen, was zijn aandacht alleen maar getrokken door de vrouw, die op het bed lag, wasbleek en met gesloten ogen.

Zij was van een zeldzame schoonheid. De trekken waren regelmatig en herinnerden aan die van een Grieks beeld. De haren waren half lang geknipt en lagen in een overvloed van gouden krullen om het marmerbleke voorhoofd en op de sneeuw witte kussens. De eigenares was blijkbaar trots op het bezit en had die goude pracht niet willen offeren op het altaar der mode.

Nog zelden had Brand zulk haar gezien, zo overvloedig, zo dattelkrullend en van zulk een glans, als levend goud.

Maar tevens zag hij, dat die vrouw een meisje nog naar het scheen, stervende was. Zij lag daar zo roerloos, alsof het leven haar reeds had verlaten. Slechts een laken bedekte haar, maar de fraaie, sneeuw witte armen lagen onbedekt op het laken.

Een ogenblik dwaalde de blik van Brand af naar een der kleine handen. Het fonkelen van een zeer grote smaragd aan haar pink had zijn oog getroffen.

Maar toen keek hij weer, als gebiologeerd, naar dat gelaat als van smeteloos marmer, dat daar zo stil neerlag te midden van de gouden weelde der lokken. Die blankheid, dat marmerachtige stak nog meer af door de onmiddellijke nabijheid van de zwarte gedaante van Shirley.

Ook hij scheen roerloos te zijn. Alleen zijn blikken leefden.

Hij stond rechtop naast het bed en keek strak neer op het stervende meisje. Hij had de spitse kin in de hand gesteund en de punt van zijn elleboog in de kom van zijn hand.

De stilte hield de zenuwen zo zeer gespannen, dat het bijna onverdragelijk was, na dat verwarde, opgewonde stemmenrumoer van zoeven.

Toen klonk weer een hese, fluisterende mannenstem:

— Om Godswil, professor, stel ons gerust! Zeg dat gij haar redden kunt! De jongens kunnen haar niet missen! Wij kunnen niets uitrichten zonder haar! Gij weet dat beter dan wie ook! Wij zijn er zeker van, dat ze vergiftigd is, met een van uw eigen middelen! Daarom hebben we u gevraagd, hier te komen! Omdat gij de enige zijt die haar zou kunnen redden! Gij kent het tegengift.

Shirley wendde zeer langzaam zijn stekende blik van de stervende af en richtte die op het gelaat van de spreker. Toen zei hij, langzaam en stroef:

— Ik ken het tegengift, maar voor de toepassing zal het, helaas, te laat zijn! Zelfs het vervoermiddel, dat ik gebruikte, ging mij te langzaam! Ja, als ik de beschikking had gehad over de vliegmaschine, die ons voorbijvlood, over het toestel van die vervloekte Raffles...

Een ogenblik was het Brand alsof zijn hart stil stond.

Hij had zeer duidelijk alles kunnen verstaan, wat er gezegd was en de stem van Shirley was hard en ruw, toen hij de laatste woorden bijna uitschreeuwde.

Raffles was dus herkend! Tenminste had Shirley moeten begrijpen, dat de vliegmaschine die daar, zonder enig bericht in de bladen, de overtocht waagde en met zulk een weergalozesnelheid vloog, geen andere kon zijn dan die van de man, die hij blijkbaar als zijn doodsvijand beschouwde.

Misschien had hij nog wel getwijfeld, maar het zonderlinge voorval bij de uitgang van het vliegveld, toen men hem als het ware de behulpzame hand bood om veilig weg te komen, had hem nader tot de waarheid moeten brengen.

Hoe het ook zij, Shirley meende met zekerheid te weten, dat de grote avonturier hem was voorgegaan naar New York. Hoe moest hij hem haten, bij het besef, dat hij zelf, indien hij in de vliegmaschine had gezeten, bijtijds zou zijn gekomen, om die vrouw daar te redden!

Want Brand had haar erkend! Hij wist nu wie zij was, die stervende!

Zij kon niemand anders zijn dan « Het Meisje met de Gouden Haren », een der gevaarlijkste en stoutmoedigste leden van een wijd vertakte misdadigersbende, die oorspronkelijk in Chicago haar hoofdzetel had gehad, maar nu hoofdzakelijk in New York opereerde.

De politie had 't gevaarlijke schepsel, destemeer te duchten wegens haar onvergelykelijke schoonheid en haar charme, in handen gehad, maar niet langer dan enige uren, toen had zij met een enkele glimlach en een blik uit haar schone ogen een cipier weten om te kopen, die zijn plicht verzaakte en de deur van de cel voor haar ontsloot.

De man was natuurlijk op staande voet ontslagen, maar daarmee had men « Goudhaar » zoals zij bij afkorting genoemd werd, niet terug!

En Brand begreep nu ook de betekenis van dit weelderige, onderaardse verblijf, dat voor een koningin leek te zijn ingericht. Miss Goudhaar moest voor enige tijd aan de circulatie onttrokken worden en verdwijnen! En nu wilden hare vrienden haar die gegedwongen gevangenschap zo aangenaam mogelijk maken.

Brand wist ook nog dat zij het in de loop van weinige maanden tot aanvoerdster van een der grootste afdelingen der bende had gebracht.

Nu was het duidelijk dat iemand getracht had, haar uit de weg te ruimen door middel van vergif en wel een soort van vergif, dat door die lange, zwarte schavuit daar scheen te worden vervaardigd en waarvan hij alleen het tegengift kende en wist te bereiden. Van daar die haast, om op het eerste telegrafische bericht naar New York te komen; het leven van Goudhaar was uiterst kostbaar, naar het scheen!

Dit alles was duidelijk en het verklaarde veel geheimzinnigs.

Maar nog veel duidelijker was voor Brand het verschrikkelijke gevaar,

waarin hij zich nu bevond. Als hij gezien werd, was zijn lot bezegeld. Men zou hem zonder enig gemoedsbezwaar neerschieten en zijn lijk in de rivier werpen, tot aas voor de vissen.

Hij besloot dus de verstandigste partij te kiezen en nu aanstonds deze gevaarlijke plek te verlaten om rapport uit te gaan brengen aan Raffles.

Hij wendde zich dus van het gordijn af en sloop op zijn tenen weer naar de gangdeur.

Nadat hij ongeveer tien passen had gedaan, ontstak hij zijn zaklantaarn, maar ditmaal deed hij het een seconde te laat.

Zijn voet stootte tamelijk onzacht tegen een zware stoel en het noodlot wilde, dat dit meubel niet op een vloerkleed, maar op de parketvloer stond.

Het gaf een licht gekras en dat was voldoende om Charles Brand, de vriend van de grote avonturier dicht bij het einde van zijn aardse loopbaan te brengen.

Want het was gehoord, beneden klonk een waarschuwingskreet, onmiddellijk daarop naderde snelle schreden en Brand wist niets beters te doen, dan zijn aftocht te verhaasten en naar de gangdeur te snellen. Hij rukte ze open en stond tegenover een viertal kerels, die zoeven de slaapkamer door de andere deur verlaten hadden.

Hij beseftte dat het met hem gedaan was en besloot, zijn huid duur te verkopen.

Eenmaal kon hij zijn browning afschieten en met goed succes ook, want hij trof een van die kerels in de borst.

Voor hij voor de tweede maal kon schieten was een andere man hem van achteren als een tijger op de rug gesprongen en alleen diens gewicht reeds ontwapende hem en maakte hem machteloos.

Een van de kerels op de gang wilde juist de trekker van zijn eigen revolver overhalen, toen er uit de kamer een scherpe, bevelende stem klonk.

— Weg die revolver, Jim! Laat die man leven! Bind hem en wat stevig, dat is ruimschoots voldoende!

Het volgende ogenblik zag Brand zich beroofd van zijn browning, zijn ellebogen werden naar achteren gewrongen en een blijkbaar geöfende, deskundige hand bond zijn armen met behulp van slechts een paar meter touw zo stevig op zijn rug samen, dat hij aanstonds voelde, volkomen weerloos te zijn.

Hij had dadelijk al zijn kalmte herkrègen en staarde onbevreesd in het gelaat van de man die hem voorlopig het leven had gered.

Een der schelmen had het elektrische licht aangeknipt en de kamer was nu daghelder verlicht.

De man die de woorden gezegd had was professor Shirley. Hij was langzaam op Brand toegekomen, met zijn vuisten in de zijde gesteund en een sombere gloed in zijn ogen, waarover zich de ruige wenkbrauwen welfden.

Brand zag onmiddellijk, dat Shirley hem herkende. Hij had volstrekt niets aan zijn gelaat veranderd, sedert hij had plaats genomen in de vliegmaschine, op de binnenplaats van het kasteel. Vliegtuig en stuurballon waren elkander op nauwelijks tien meter gepasseerd en Shirley had zeer scherpe ogen.

Zijn gelaat vertrok op wonderlijke wijze, zijn kaken bewogen zich knarsend en toen begon hij langzaam te spreken:

— Wel zo, wel zo, dat is een zeer eigenaardig weerzien, mijn waarde heer! Uw naam, als ik u verzoeken mag?

— Och, noem mij maar, zoals u goeiddunkt, antwoordde Brand schouderophalend. Wat doet een naam ertoe? Noem mij Brunt, als gij wilt!

— Goed dan zult gij Brunt heten! Eigenlijk hebt gij gelijk wat doet een naam ertoe! Daarenboven, ik vrees dat gij hem nog slechts zeer kort zult dragen! Waar is Raffles?

De vraag was zo plotseling gekomen en werd op zulk een woeste toon

gesteld, dat Brand er een ogenblik door van zijn stuk werd gebracht.

Hij herstelde zich echter spoedig en antwoordde luchtig:

— Ik beg geen gedachtenlezer! Om duidelijker te zijn: Ik weet het niet!

Het gelaat van Shirley vertrok zich op dreigende wijze en hij hernam, nog wat dichter op Brand toetredend:

— Je wilt het niet zeggen? Het is goed! Weet je wie wij zijn?

— Oh ja!

— Dan is je misschien bekend Mijnheer Brunt, dat wij soms zeer krasse middelen gebruiken om de waarheid uit iemand te persen?

— Sterker nog, ik heb met die middelen kennis gemaakt! antwoordde Brand kalm.

— Welnu, dan zal ik u in de gelegenheid stellen, kennismaking te hernieuwen! zei Shirley, met een grimmig spotlachje, dat al zijn grote getanden toonde.

Brand had zich nooit op gelijke hoogte gesteld met Raffles, maar het moet erkend worden dat hij zich goed hield. Hij kende de martelwerktuigen, waarvan dit wrede uitvaagsel zich bediende, om dingen te weten te komen, die men wilde verzwijgen, werktuigen, ontleend aan de duistere middeleeuwen en aan de barbaarse Chinezen, ware meesters op dit gebied van marteling. Hij voelde alleen voor een kort ogenblik een ijzige koude om zijn hart, maar hij wist zich te beheersen en zei koel:

— Gij kunt met mij doen wat gij wilt! Geloof gij dat een vriend van Raffles, die naam waardig, hem zou kunnen verraden? Scheur mij in stukken, bind mij op het rad, tracht mij uit te hongeren, gij zult uit mijn mond niets horen!

— Bravo Brand! Ik had niets anders verwacht!

De heldere stem, komend van de zijde van de gang, had volkomen rustig en toch met een trilling van moeilijk bedwongen aandoening de woorden gesproken.

Brand wendde zich met een ruk om en slaakte een kreet, van schrik en van blijdschap tevens.

Boven de hoofden der bandieten uit zag hij twee andere, hem dierbare, wel bekende!

Daar stonden Raffles en Henderson naast elkander, ongewapend naar het scheen, en op de voet gevolgd door wel een dozijn opgewonden kerels, die door elkander spraken, totdat de snijdende stem van de doodsbleken Shirley dreigend beval:

— Stilte, jullie tuig! Hiernaast ligt Goudhaar te sterven en jullie durven schreeuwen? Wat heeft dit alles te betekenen. Wie is die man?

— Sta mij toe, dat ik mij voorstel! Ik ben John Raffles en de vriend van deze mijnheer! antwoordde de grote avonturier op hoffelijke toon en Henderson maakte ruim baan voor hem door een paar van de kerels tamelijk onzacht terzijde te duwen, zodat Raffles vol elegance en alsof hij een salon binnentrad, zijn «entrée de chambre» kon maken. Brand stond nog altijd als door de donder getroffen.

Hij begreep volstrekt niets van deze plotselinge verschijning.

Shirley was een stap achteruit getreden en er verscheen een vals licht in zijn ogen, die in zegepraal schitterden.

Toen gingen zijn blikken van Raffles naar Brand en hij zei langzaam zich tot de laatste wendend:

— En jij zei, schurk, dat je niet wist waar Raffles was?

— Hij wist het inderdaad niet, professor Shirley! antwoordde Raffles rustig. De zaken zijn anders gelopen, als wij verwachtten. Het is louter toeval, dat ik hier ben, werkelijk! De zaak is, dat wij de auto terug zagen, die u en mijn vriend hier brachten, dat is alles! Wij herkenden onmiddellijk het nummer en het uiterlijk. Gij moet weten dat ik zeer scherpe ogen heb. Onmiddellijk beving mij de lust, mijn vriend, die daar in zulk een ongemakkelijke houding staat, hulp te gaan

bieden. Eerlijk gezegd, kreeg ik berouw, dat ik hem geheel alleen op onderzoek had uitgezonden, want ik ken zijn nieuwsgierigheid, die hem dikwijls verder voert, dan goed voor hem is!

— Maak het kort! beval professor Shirley nors. Gij wilt toch niet zeggen dat mijn chauffeur mij verraden heeft en u de weg heeft gewezen?

— Wel, de arme drommel moest wel! Hij had geen keus! zei Raffles op zijn vriendelijke toon. Gij moogt hem volstrekt geen verwijten maken, hij kon werkelijk niet anders! Ik heb nog nooit zo een volgzzaam sujet gehad, die zo vlug de bevelen opvolgde, die ik hem gaf, natuurlijk na hem in slaap te hebben gemaakt! Gehypnotiseerd, heeft de brave kerel ons hierheen gereden, als het ware tot voor de deur en als hij intussen geen aanrijding heeft gehad, dan slaapt hij nu nog!

Het gelaat van Shirley vertoonde een dreigende uitdrukking, toen hij tussen de tanden siste:

— Jij schurk, durf je de spot met mij te drijven?

— Lieve hemel, neen! verontschuldigde Raffles zich. Ik weet wie gij zijt! Maar het is werkelijk zo geschied! Alleen wat daarop volgde verliep niet zo vlot! Wij waren nauwelijks binnen of een hele bende van wel dertig kerels viel ons op het lijf! Dat gij er nu maar twintig ziet heeft een bijzondere reden, gij doet beter, die aan mijn brave reus hier te vragen! Maar ik denk dat gij vijf van de tien kerels, die hij onder handen heeft gehad, nog wel zou kunnen gebruiken, om korte boodschappen voor u te doen. De rest is, vrees ik, voor langen tijd uitgeschakeld. Zij liggen ergens bij de deur. Gij moet ze terugvinden, vroeg of laat.

Het gelaat van Shirley was nu vreselijk om aan te zien. Het was afschuwelijk vertrokken en zijn stem klonk hees, de woorden kwamen met moeite over zijn lippen, toen hij uit-

barste ; zich tot de mannen wendend, die Raffles en Henderson hadden hiergebracht :

— En, jullie hebben die mannen in het leven gelaten, jullie honden? Maar zijn jullie dan oude wijven geworden? Jullie hebt hen ontwapend en zij vertonen geen schram? Weg met hen, naar de kelder en maak er onmiddellijk een einde aan. Alle drie !

De mannen in de gang bewogen zich niet en een hunner zei, met een schichtige blik in zijn ogen :

— Ik zou het nog wat aanzien, mees-

ter ! Natuurlijk zou hij al als een zeef geschoten zijn, als hij geen reden had opgegeven en een heel goede ook, geloof ik !

Shirley maakte een gebaar van woede, maar Raffles zei rustig :

— Die man heeft volkomen gelijk, professor ! Ik kocht ons beider leven met een kleine toezegging. Ik zal de zaak zeer kort en duidelijk stellen. Luister dus goed: Als ik sterf, of deze man hier, of mijn vriend die daar staat, dan sterft onherroepelijk Goudhaar ook !

HOOFDSTUK VI.

GOUDHAAR GENEEST

Het bleef na deze woorden enige ogenblikken zo stil in het vertrek, dat men inderdaad een speld had kunnen horen vallen.

Het was duidelijk aan Shirley te zien, dat hij onmiddellijk die betekenis van die woorden had begrepen. Hij was ook de eerste die weer sprak, een bevende hand naar Raffles uitstrekte en zei :

— Jij gelooft, John Raffles, dat je Goudhaar kunt redden?

— Ja, dat geloof ik !

— En dat, terwijl ik zelf moet verklaren, te laat te zijn?

— Zelfs dan !

— Wie zei je, dat zij hier te sterven lag?

— Ook dat verried de chauffeur mij ! Hij vertelde mij alles wat ik weten wilde ! Oh, ik ben op die manier heel wat op het spoor gekomen, maar dat is nu de zaak niet !

— Ken jij het vergif, dat een boosaardig schepsel haar heeft toegediend, dat overigens als voor eeuwig rust op de bodem van East River, met vijftig kilo oud roest om de nek?

— Ik ken dat vergif, het is het uwe, professor Shirley.

— En, weet je dat ik de enige ben, die kennis draag van het tegengift?

— Op een na ! En die ene ben ik, professor Shirley ! Ja, ik vlij mij, dat er op deze aarde niet heel veel giftmengers rondlopen, of ik ken hun methode ! Ik weet ook dat in dit geval zelfs uw tegengift niets meer kan uitwerken. Goudhaar heeft nog anderhalf uur te leven op zijn hoogst, tenzij ik haar help. Kunt gij het nu beter verklaren, waarom deze heren hier mij niet aanstonds naar een andere wereld zonden ? Want met allen eerbied voor

uw kennis professor, gij zult moeten erkennen, dat gij u niet in staat acht, de vrouw in de aangrenzende kamer met uw eigen middel te genezen !

— Dat erken ik ! zei Shirley op dofte toon. Maar omdat ik haar niet kan genezen, daarom kan niemand het ! Gij evenmin ! Het is grootspraak, om uw veiligheid te kopen !

— Ik bezondig mij slechts zelden aan grootspraak, hernam Raffles koel. Gij hebt het immers in uw macht, u te overtuigen van de waarheid van mijn bewering ? Gij zijt immers de sterkste ? Ik kan Goudhaar tot het leven roepen, omdat ik uw middel ken, maar gij zult u moeten haasten, want over twee uren zou ik zelfs niet meer in staat zijn, haar te redden !

Professor Shirley vocht blijkbaar een zware strijd met zich zelf uit. Aan de ene kant lag in de weegschaal zijn haat jegens Raffles, die hem in verschillende hoofdsteden van Europa de voet had dwars gezet en in de andere schaal lag het belang van deze bende, de bende van « Het Kwade Oog », die dit schepsel niet kon missen, die door haar schoonheid heiligen zou hebben verleid en talrijke vrienden had onder de politie, tot zelfs onder de hoogstgeplaatsten !

De strijd was hevig maar kort. Toen vroeg Shirley, Raffles met zijn blikken doorborend :

— Wat zijn uw voorwaarden ?

— Luister, Shirley ! Ik moet mij het nodige verschaffen, om mijn geneesmiddel samen te stellen. Ik moet ook een fijn lancet hebben en verder enige verbandmiddelen. Ik zal Goudhaar genezen en gij zult mij en mijne vrienden, zonder ons een haar te krenken, vrij uit laten gaan ! Verder stel ik de voorwaarde dat al deze mannen moeten heengaan...

— Toch zeker op een voldoende aantal maar om u in het oog te houden? hernam Shirley sarcastisch.

— Ten hoogste drie! zei Raffles weder. Wij zijn zonder vuurwapens, zij zijn gewapend!

— En als gij faalt? Als zij onder uw handen sterft? vroeg Shirley, terwijl zijn stem sidderde.

— Wel, daarop zult gij zelf het beste antwoord kunnen geven. Wij zijn machteloos, niet waar? Zeg mij eens, Shirley, wat zoudt gij gedaan hebben, als ik het niet in handen had, die kleine mooie duivelin te redden?

— Dan zou ik u zonder pardon en het allerliefst met eigen hand hebben neergeschoten! antwoordde Shirley, zonder zich een ogenblik te bedenken.

— Aha, dat is tenminste taal! riep Raffles uit. Wij weten nu, hoe wij tegenover elkander staan. Laat ik u dan op mijn beurt mogen zeggen dat ik dat kind van de duivel, die gifslang hiernaast zonder veel gewetenwroeging eigenhandig zou hebben opgeknoopt, aan een stevige koord, indien de omstandigheden mij wat gunstiger waren geweest! Nog nooit heb ik mij aan een vrouwenleven vergrepen, maar met Goudhaad zou ik een uitzondering maken! Ik heb van haar gehoord, ik ken haar zelfs van nabij, durf ik zeggen en ik weet dat zij tot degenen behoort, die een gehele stad kunnen bederven, die men moest uitrukken als giftig onkruid! Ziedaar, nu weten wij, hoe wij tegenover elkander staan! Neemt gij mijn voorstel aan?

— Ik neem het aan! Schrijf op wat gij nodig hebt en een ander zal het halen.

— Neen! Ik zelf moet gaan! Een ander kan nergens verkrijgen, wat ik nodig heb.

— Dan zullen twee van mijn mannen je vergezellen!

— Ook dat niet! Ik ga alleen of ik ga in het geheel niet!

— Goed. Maar bedenk dat deze

twee mannen hier blijven en sterven, als je binnen een uur niet terug bent! Is een uur genoeg?

— Een half uur is voldoende! antwoordde Raffles schouderophalend. En denk erom, allen verlaten dit on aardse hol, of Goudhaar sterft!

Professor Shirley scheen een ogenblik te aarzelen, terwijl zijn gelaat hevig werkte en zijn ogen als dolken waren. Hij maakte toen een bevelende, woeste beweging:

— Ga dan en denk erom, dat het leven van deze twee mannen in uw hand ligt!

Raffles zei niets, maar trad haastig op Brand toe, om hem de hand te drukken en sprak vlug enige woorden op zachte toon, in een voor anderen volkomen onverstanebare taal. Hij klopte Henderson op de schouder en het volgende ogenblik was hij verdwenen.

Henderson en Brand kregen onmiddellijk bevel, zich in een hoek op te stellen, zes kerels namen tegenover hen plaats, allen gewapend en in die houding wachtte men, zonder dat er ook maar een enkel woord gewisseld werd. Slechts nu en dan sloop een der bandieten onhoorbaar naar de tussendeur, om een blik te werpen op het marmerbleke gezicht van de roerloze vrouw op het kostbare praalbed.

Zo verliepen 20 minuten. Shirley wierp nu en dan een blik op zijn horloge en Brand zag een uitdrukking van duivelse woede opkomen in zijn lang, benig gelaat. Aan een der wanden hing een klok, die Brand van de plek, waar hij stond nog juist kon zien. En het leek hem, alsof de wijzers zich bewogen met een angstaanjagende snelheid. Hij wist dat Raffles zijn woord zou houden, zelfs al was zijn leven er mee gemoeid. Maar hoe gemakkelijk geschiedde er in een stad als New York geen ongelukken! Een kleine aanrijding kon voldoende zijn, er kon een botsing hebben plaats gehad...

Er ontbraken nog drie minuten aan het halve uur. Henderson maakte een kleine beweging en dadelijk klonk een scherpe, bevelende stem :

— Verroer je niet, jij daar, of we zullen je de moeite van het wachten besparen !

Een paar van de bandieten keken grijnslachend en veelbetekenend naar hun revolver. Shirley was doodsbleek geworden. Wat bekommerde hij zich om déze twee mannen? Wat kon het hem schelen, of zij stierven of leefden? Als Raffles niet terug kwam, dan moest Goudhaar ellendig ten onder gaan en dat was het enige wat enig belang had !

Nog een minuut...

Brand richtte zich zo hoog mogelijk op. Zijn gelaat was trots en zelfs uitdagend. Hij wilde zich een waardig leerling tonen, een echte vriend van de grote avonturier, die ook met een glimlach om de lippen gestorven zou zijn.

Nog dertig seconden. De revolvers gingen langzaam de hoogte in. Op het ogenblik dat zij zouden afgaan, klonken er snelle voetstappen, de deur werd opengerukt en Raffles verscheen op de drempel, met verwarde haren en zo bleek als Brand hem nog nooit gezien had.

Hij slaakte een diepe zucht van verlichting, liet een korte lach horen en zei :

— Dat was, geloof ik, op het nippertje, mijne heren ! En het is de schuld van een van je eigen mannen, Shirley ! Hij en twee andere, daaraan de ingang, wisten niet wat ik kwam doen en wilden mij de toegang versperren ! En ik had mij reeds verlaat, omdat ik niet aanstonds kon vinden wat ik nodig had. Denk u mijn toestand in ! Aan de ene kant het leven van mijn twee vrienden, aan de andere kant dat van drie schurken, die zelfs de galg niet waard waren ! Gij zult begrijpen dat ik niet heb gearzeld bij die keuze ! Zij waren u waarschijnlijk van nut, zij waren mis-

schien goede bendeleden en van de doden moet men geen kwaad zeggen !

Shirley slaakte een doffe kreet en zijn ogen bliksemde.

— Heb jij die mannen gedood? vroeg hij, nauwelijks hoorbaar.

— Twee hunner ! De derde is misschien nog te redden, als men er vlug werk van maakt ! Maar ik geloof niet dat het de moeite zal lonen.

— Maar, je was ongewapend? schreeuwde Shirley.

Er verscheen een vreemde glimlach om de lippen van Raffles toen hij zei :

— Dat was ik, toen ik hier kwam, ik was het niet meer, toen ik weer binnentrad !

Hij stak de hand in de zak, nam er een kleine revolver uit en wierp die op de vloer.

— Er zijn drie patronen verbruikt ! zei hij onverschillig. En nu spoedig aan het werk, want de tijd dringt ! Ik heb schoon water nodig, een weinig azijn en verder stilte, volkomen stilte ! En allen weg, zoals ik met u ben overeengekomen !

Shirley stond hem een ogenblik zwijgend aan te zien, met ogen die van machteloze haat letterlijk gloeiden en zei toen :

— Het is goed ! Je zult je zin hebben ! Ik zal vier mannen aanwijzen, die hier moeten blijven, behalve ik zelf natuurlijk ! De anderen zullen gaan.

Er was een loerende uitdrukking in zijn ogen en Raffles zag die heel goed. Hij zei echter rustig :

— Afgesproken ! Spoedig nu !

De bandieten vertrokken in een zwijgende spoed, op vier kerels na, gewapend met grote brownings, die Shirley snel had uitgezocht. Raffles zelfs sloot de deur achter de vertrekkenden ! Toen werd haastig alles bijeengebracht, wat er nodig was. Bijna allen schenen goed de weg te kennen in die zonderlinge, onderaardse, prachtige woning van de Koning der Boeven !

Raffles vulde een kom met water, schudde er de inhoud van een paar pakjes in leeg, voegde er enige druppels bij van een donkergroene vloeistof, die hij in een zeer kleine fles had meegebracht en toen ontstond nadat dit alles op een klein gaskomfoor een weinig was verwarmd, een soort van dun stroperige, lichtgroene zelfstandigheid.

Het was zo doodstil, daar beneden in de slaapkamer, dat men niets hoorde dan de zachte schreden van Raffles, die heen en weer liep. Shirley stond het dichtst bij het bed op de verhoging. De vier bendeleden stonden in een kring op enige afstand, hun browning in de hand. Brand en Henderson bevonden zich nog wat verder in de kamer. Raffles had zijn mouwen opgestroopt en uit een metalen etui een fijn lancet genomen.

Hij trad op de stervende toe en lichtte niet zonder moeite een van de schoon gevormde armen op. Die arm was zo blank, maar ook zo zwaar als marmor!

Er kwam een ernstige uitdrukking op het gelaat van Raffles en hij zei:

— Het is de hoogste tijd! Zij staat reeds op de drempel van de eeuwigheid. Nu nog een vraag, Shirley, wat waarborgt mij dat gij mij en mijn vrienden zult vrijlaten als ik slaag?

— Mijn woord! antwoordde Shirley kortaf.

Raffles keek hem heel even met een zonderlinge blik aan en zei:

— Nu, dat moet mij voldoende zijn!

Hij had zijn lancet gegrepen en met een vaste, zekere hand, maakte hij een kleine insnijding in de linker arm aan de onderzijde, vlak bij de oksel, waar men een der grote slagaderen loopt. Er kwam geen druppel bloed te voorschijn.

Toen zoog Raffles in een klein injectiespuitje met stompe punt een weinig van de lichtgroene vloeistof, drukte het spuitje vrij diep in de gemaakte wonde en ledigde daarin de gehele inhoud. Toen trok hij het zilveren voorwerp voorzichtig terug en keek met strakke blik neer op het schone meisje, zijn horloge in de hand.

Er verliepen zeker wel tien minuten onder een doodse stilte.

Toen verscheen er op de rand van de insnijding iets als een heel klein, lichtroos blaasje. Het barstte, als een kleine zeepbal en werd gevolgd door een druppel, niet groter dan een speldeknop en van een van dieper rood.

Het was bloed.

En toen klonk de stem van Raffles in de stilte:

— Goudhaar geneest. Zij zal blijven leven.

Op het marmorbleke gelaat van de vrouw kwam een lichte siddering.

HOOFDSTUK VII.

GESTRAFT VERRAAD

Er was een einde gekomen aan de bijna ondragelijke spanning.

Het was alsof zich een zucht losscheurde uit de borst van Shirley, toen hij zich heenboog over de vrouw en zag hoe het leven langzaam maar zeker terugkeerde in dat schone lichaam.

Een der bandieten knipperde verdacht met zijn ogen en kreeg daarom een kleur van schaamte, terwijl hij woedend in zich zelf vloekte. De tweede, jong nog, dacht er niet aan zijn ontroering te verbergen en barstte in snikken uit.

Raffles wierp hem een koele, minachtende blik toe.

Dat waren dezelfde kerels, die een oude, brave vrouw kalm zouden vermoorden om in het bezit te komen van een paar dollar en die nu sentimenteel tranen vergoten omdat een slecht, gevaarlijk schepsel aan de dood ontruikt was!

Het ging vreemd toe in deze wereld!

Hij reinigde rustig het injectiespuitje en zei op zijn kalmste toon:

— Ik zou u raden de inhoud van die kom zo spoedig mogelijk weg te doen en er niet met uw handen aan te raken, want het kleinste schrammetje aan een van uw vingers zou u de dood brengen! Het is heilzaam voor vergiftigden en het is een dodelijk gift voor de gezonden!

Met een bleek gezicht greep een van de kerels de porseleinen kom en ging er mee uit het vertrek.

Shirley, die zijn blikken nog niet van Goudhaar had afgewend, draaide nu langzaam zijn gelaat naar Raffles en vroeg:

— Hoe lang, denkt gij, zal het duren, voor zij volkomen genezen is?

— Binnen drie uren kan zij de oude zijn!

— Moet die wonde niet verbonden worden?

— Als ik dat deed, zou ik alles weer bederven. Het bedorven bloed moet juist gelegenheid krijgen weg te vloeien. Dat zal haar wel wat verzwakken, maar gij heb niets anders te doen dan haar rustig te laten liggen. Binnen twee uren kunt gij de wonde reinigen en ze verbinden!

— Zie, ze opent de ogen! riep de bandiet uit, die nog altijd stromen tranen vergoot. Goudhaar, herken je ons?

Inderdaad had de vrouw eensklaps de ogen opgeslagen.

Nog zelden had Raffles zulke schone ogen gezien, buitengewoon groot en van het diepste levendste blauw, dat hij nog ooit aanschouwde. Maar heel diep binnen in spookte een gevaarlijk duiveltje, dat zag hij eveneens, een kleine satan, die diezelfde ogen hard kon maken als het lemmer van een stalen mes, medogenloos, wreed.

Zij keken nog een weinig verwilderd rond, namen toen een verbaasde uitdrukking aan, werden beurtelings teder en ongerust, toen deed zij een vruchteloze poging om zich op te richten, haar lippen bewogen zich, zonder dat er enig geluid over kwam en toen vroeg zij, nauwelijks verstaanbaar:

— Wat is er toch met me? Waarom lig ik hier? Wie is die man?

— Mooie Dolly heeft je willen ver-

giftigen, Goudhaar, schreeuwde de sentimentele bandiet. Je was bijna het hoekje omgegaan! En ik zou het niet overleefd hebben!

Het mooie gelaat veranderde plotseling. Er kwam iets tijgersachtigs in de grote ogen en Goudhaar siste:

— Dat serpent? Dus zij was het? Waar is ze nu. Dat ik haar mijn dolk in haar keel stoot?

— Dat is niet meer nodig! zei een van de andere kerels bedaard. Ze ligt al op de bodem van de rivier!

— Jammer! fluisterde de schone lippen. Heel jammer, ik had het dolgraag zelf opgeknapt!

— Nu, dat is een charmant meisje! mompelde Henderson op zachte toon, zodat alleen Brand hem kon verstaan. Bestaan hier nog galgen, mijnheer Brand?

— Voor zover ik weet, nergens meer, James!

— Dan zeg ik op mijn beurt: jammer, erg jammer! Maar gelukkig is de elektrische stoel er nog! U mag het niet over vertellen, maar als ik mylord was geweest, zou ik dat schepsel eenvoudig hebben laten vertrekken naar de plaats waar ze thuis hoort. Ze was al een aardig eindje op weg!

— En wij, Henderson, zouden gelegen hebben op dezelfde plek, waar mooie Dolly nu ligt!

— Ik ben er niet zo zeker van, dat dit toch niet zal gebeuren, mijnheer Brand! zei de reus heel zachtjes. De tronie van die magere schobbejak daar naast het bed bevat mij volstrekt niet! Als ik ooit een verraderlijk schurkengezicht heb gezien, dan zie ik er nu een!

— En daarom raad ik je aan, nauwkeurig acht te slaan op wat hier voorvalt! Wij moeten ons gereed houden, om te handelen, als het moet!

— Wat mij betreft, ik sloeg er het allerliefst dadelijk op in! mijnheer Brand.

Bedwing je ongeduld nog wat! Alles loopt misschien goed af!

Goudhaar had intussen haar ogen onafgewend gevestigd gehouden op Raffles, die zijn mouwen weer had neergeslagen en het injectiespuitje en het lancet zorgvuldig in hun etui's had weggeborgen.

— Wie is die man? vroeg zij nu nog eens.

De stem van Shirley klonk spottend en zijn ogen flikkerden, toen hij uoffelijk voorstelde:

— Laat ik je in kennis mogen brengen met mijnheer John Raffles, Goudhaar! Hij schijnt een groot geneesheer te zijn! Hij heeft je een middel toegediend, waardoor je bent gered! Nog tien minuten en je zou verloren zijn geweest!

Het leek wel alsof er vlammen spotten uit de twee grote blauwe ogen, bij 't horen van de naam en zij bracht er met moeite uit:

— Jullie hebben hem hier en hij leeft nog?

— Als hij niet geleefd had, liefje, dan zou hij je niet hebben kunnen redden! zei Shirley, grijnslachend.

— Maar nu heeft hij zijn werk gedaan! Waarom staat hij daar nu nog? Zijn jullie kinderen geworden? Je hebt hem eindelijk in je vingers en hij ademt nog?

— Maar dat is werkelijk een allerliefst meisje! siste Henderson, bleek van woede en nauwelijks in staat om zich te weerhouden, ondanks de vier dreigende brownings. Heeft men ooit zulk een duivelin gezien? Een tijger zou meer dankbaarheid tonen, als men hem een doorn uit de poot trok!

— Wees stil Henderson! beval Brand, even zacht.

Raffles had zich zeer bedaard naar de vrouw toegewend en zei:

— Ik wil bekennen dat ik niet op grote dankbaarheid gerekend had,

madame Goudhaar, maar deze haat is mij toch onverklaarbaar!

Een kort, snijdend lachje klonk!

— Onverklaarbaar? En jij bent zo knap? Je bent zo verstandig? Het is aan jou te wijten dat twintig, dertig van die jongens in Sing-Sing zitten en dat er drie in de electrische stoel moesten gaan leunen en je kunt je niet verklaren, waarom ik je haat? Jij speelt voor mensenredder, voor filantroop, of hoe dat moois heet en je kunt niet begrijpen, waarom je gehaat wordt? Ha! ha! dan zal ik je het wel vertellen!

— Onnodig? viel Raffles haar koel in de rede! Laat mij u dan mogen zeggen, madame Goudhaar, dat ik u kalm uw reis naar de eeuwigheid had laten voortzetten, als mijn leven niet op het spel had gestaan, dat is toch altijd nog een weinig hoger stel dan het uwe! Ziet gij, het was half en half noodzaak!

De ogen van de vrouw waren donker en dreigend geworden. Zij deed nogmaals moeite om overeind te komen, maar dat was haar volkomen onmogelijk. Zij kon alleen maar het hoofd een weinig bewegen.

Weer liet zij datzelfde snerpand lachje horen en zei toen:

— En dan zou ik je nog dankbaar zijn? Je zou me immers hebben laten sterven, Raffles?

— En ik geloof dat ik daar heel verstandig aan zou hebben gedaan! antwoordde Raffles koel.

— Waar wachten jullie dan nog op, jongens? Jullie hebben je proppen-schieters in je knuisten en je denkt toch niet dat het speelgoed is? Zijn jullie bang voor de knal? Zijn jullie bang dat de tere dingetjes zullen breken? Waar wacht je op om hem neer te schieten, hier voor mijn ogen, zodat ik er ook van kan genieten?

De stem van de vrouw was nog zwak, maar ze had een gillende, afschuwelijke klank.

— Wilde je er graag bij zijn, liefje? vroeg Shirley grinnikend. Wel, ik had het werkje eigenlijk in een ander vertrek willen opknappen, maar als ik je er plezier mee kan doen, dan zullen wij hem en zijn vrienden, die je naar het schijnt nog niet gezien hebt, hier wel even vonnissen!

— Ik wist wel, Shirley, dat er op het woord van een schurk niet te bouwen viel! zei Raffles rustig. En het is maar goed dat ik er op gerekend heb!

Het volgende speelde zich zo snel af, dat alles reeds was afgelopen, voor de vrouw daar op het bed nog goed begreep wat er gaande was.

Raffles hield zich schijnbaar nog steeds onledig met het wegbergen van zijn instrumenten.

Hij had een tweede, grotere injectiespuit schijnbaar doelloos ter hand genomen en drukte die nog, terwijl hij sprak bliksemsnel en met kracht af in de richting van het groepje bendeleden, die tot hun ongeluk en half uit instinct dicht bijeen waren blijven staan.

Een wolk fijn verdeelde vloeistof trof drie van hen midden in het gelaat, nog voor zij er zelf aan hadden kunnen denken, hun wapens te richten.

Zij waren als verblind, schreeuwden luid en twee hunner schoten in het wilde weg, wankelend hunne brownings af. Een van de kogels boorde zich in het hout van het prachtige bed en de andere ging Shirley rakelings langs het hoofd.

Dit had geen seconde geduurd. Een van de mannen liet zijn wapens vallen en Raffles raapte het onmiddellijk op. Bijtjids, want de vierde man, niet rechtstreeks getroffen had zijn wapen op hem gericht.

Raffles schoot een onderdeel van een seconde eerder en trof de man midden in het voorhoofd. Zonder een kreet te slaken viel hij neer, dwars over de lichamen heen van twee zijner makkers, die languit waren neerge-

stort. Voor dat alles waren een paar seconden voldoende.

Shirley had een gebrul uitgestoten, als van een wild dier en tastte naar zijn zak, maar ten tweede male vuurde Raffles en de kogel ging Shirley door de rechter benedenarm en maakte hem volkomen machteloos en bellette hem om naar zijn revolver te grijpen.

Gillend als een bezetene, geheel buiten zich zelf bukde de professor zich en in die bukkende houding verdween hij eensklaps terzijde van het bed.

Er klonk een knappend geluid, toen was het alsof hij door de grond was gezonken.

En dat was hij dan ook inderdaad en en letterlijke betekenis, zoals naderhand zou blijken.

Maar het schot moest dun zijn, want de drie mannen hoorden nog enigen tijd zijn woeste kreten en het akelige gegil.

Nog nooit hadden zij een menselijk wezen op zulk een wijze horen brullen, van dolle woede, van pijn en van onbevredigde wraakzucht.

Goudhaar had de ogen gesloten en lag daar nu weer stil neer, alsof zij dood was.

Alleen haar lippen trokken krampachtig.

Raffles had de injectiespuit, die hem zulk een uitstekende dienst had bewezen, kalm ingepakt, ging op de verhoging naast het bed staan en zei rustig:

— Ik heb van nacht al eens gezegd, madame Goudhaar, dat ik niet van grootspraak houd. Maar gij moet mij toch nageven, dat de rollen thans zijn omgekeerd! Ik zal niet trachten, je te bekeren, men zou evengoed kunnen pogen, een krokodil te bekeren tot het vegetarisme! Het is nu eenmaal je aard, misschien kun je er niets aan doen. Wij mensen zijn maar arme schepsels die onze verbetering niet in

eigen hand hebben, naar het schijnt! Ik zal nu verplicht zijn, afscheid van je te nemen, met de verzekering, dat ik je hier stellig laat arresteren, wanneer ik er maar even de kans toe krijg! Ik vrees echter dat je vrienden wel ergens zullen wachten! Dat schreeuwende monster zal hen wel te hulp roepen. Ik heb hem geloof ik aan zijn arm geraakt!

Goudhaar sloeg nu pas de ogen op, staarde Raffles een oogenblik met machteloze haat aan en zei toen:

— Maak mij maar af! Ik geloof dat ik niet verder zou kunnen leven met het bewustzijn, dat jij, jij helemaal alleen vijf mannen hebt kunnen overwinnen!

— Je zult je er toch in moeten schikken, Goudhaar en dat moest je weten! Je schijnt mij te kennen en het kon dus geen geheim voor je zijn gebleven, dat ik geen vrouw in koelen bloede zal vermoorden! Ik ben zo dwaas geweest, je terug te geven aan het leven, moge het zo blijven! Maar ik heb haast en hier nog enige dingen te doen! Hier ligt je tas en dit zijn je sleutels? Mooi zo, ik zie het aan de uitdrukking van je gezicht! Een van die sleutels zal wel passen in dit fraaie meubel hier! Welzeker, de eerste de beste opent het deksel! Wel kijk eens aan, dat valt mee! Een kleine portefeuille, van fijn marokkijnleder en dik opgevuld met bankpapier! Hier een veel belovend doosje, dat zijn belofte ook houdt, naar ik zie! Diamanten, paarden, kostbare robijnen in overvloed! Wel laag geschat maak ik hiervoor veertig duizend dollar buit! Je ziet wel, Charles, dat het geluk ons niet in de steek laat! Wij hadden wat werkkapitaal nodig, hier vinden wij het in overvloed!

Onder het spreken had Raffles alles aan Brand toegeworpen, die het behendig opving en in zijn zakken liet verdwijnen.

En toen maakten zij haast, want zij begrepen dat er gevaar dreigde.

Binnen enkele ogenblikken hadden zij het geheime deurtje gevonden, waardoor Shirley verdwenen was, wisten het te openen, daalden een trap af en snelden voort door een lange duistere gang. Zij hadden niets anders te doen dan het bloedspoor te volgen door de getroffen chef achtergelaten en dat hen tenslotte een duistere binnenplaats en van daar naar een kleine achterstraat bracht, langs deuren, die

Shirley in zijn vlucht en zijn opwinding open had gelaten.

Toen zij de straat bereikten, drongen de gewaarschuwde bandieten door de andere ingang de onderaardse woning binnen, te laat om Raffles en zijn vrienden te achterhalen, maar nog juist bijtijds om Goudhaar weg te dragen, buiten het bereik van de politie, die tien minuten later een inval deed.

De volgende aflevering bevat :

GOUDHAAR

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS :

2001. — Een Millioenen-erfenis.
2. — De gestolen Dolk.
3. — Een Inbraak met gevolgen.
4. — Het Verwisselde Lijk.
5. — Zonderlinge Epidemie.
6. — Een droeve Huwelijksdag.
7. — De Wraak der K. K. K.
8. — Twee Doodsvijanden.
9. — De Meester herleeft.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.
11. — Raffles en Amor.
12. — Nicholson juicht te vroeg.
13. — De Broeder van Nicholson.
14. — Avontuur in België.
15. — De Moord in Kamer 13.
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.
18. — De Strijd om het Geheim.
19. — Naar het Goudland.
20. — Bloed en Goud.
21. — De buitenste Duisternis.
22. — De Waanzinnige.
23. — De gestole claim.
24. — De bergduivel.
25. — De Goud-fee.
26. — Onrust op Holderness Hall.
27. — Het Geheime Document.
28. — De Redding van « Goudhaar ».

